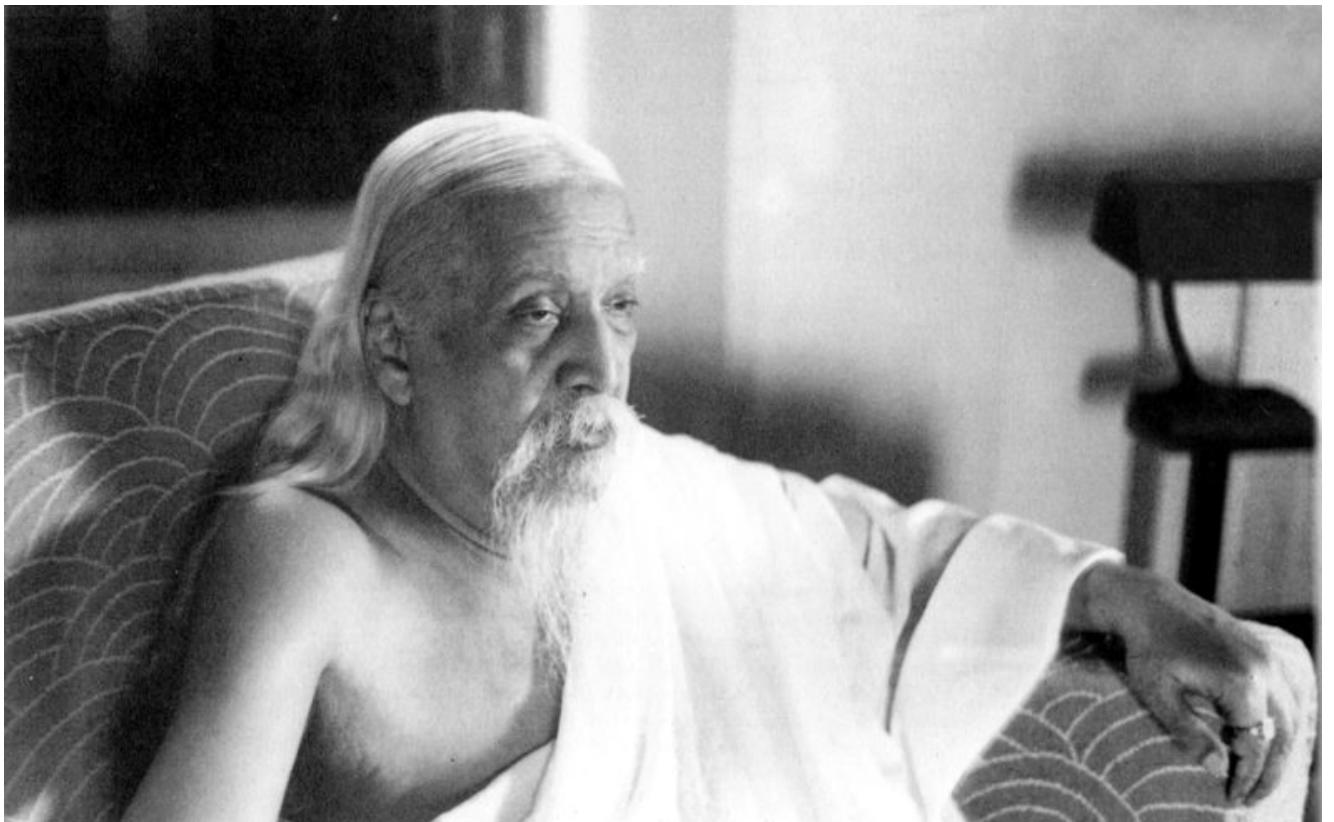

SAVITRI

Sri Aurobindo

Boek I Canto I Het Boek van Beginnen

Geschreven door Alok Pandey

Vertaald door Chris Duindam

Voorwoord

Wanneer we aannemen, dat de Veda's een openbaring zijn, die ontvangen is in de stille ruimten van de ziel door de zieners van Waarheid in hun momenten van contact met het Goddelijke, dan kunnen we geen term fixeren of het gebied beperken van zodanige openbaringen. Het Goddelijke is Oneindig en daarom zijn Zijn wegen, zowel als Zijn openbaringen ook oneindig. Ofschoon de fundamentele Werkelijkheid Een is, ontvouwt zij Zichzelf toch op ontelbare manieren in het aardse leven. Zo gezien moeten we veel andere openbarende geschriften opnemen als deel van de Vedische kennis, zelfs ofschoon zij geen benoeming vinden in de klassieke traditionele rekenschap van Veda's. Sri Aurobindo helpt ons hier:

Deze sanatana dharma heeft veel geschriften, Veda, Vedanta, Gita, Upanishad, Darshana, Purana, Tantra, noch kon zij de Bijbel of de Koran weigeren; maar haar werkelijk, meest gezaghebbende geschrift is in het hart, waarin de Eeuwige Zijn verblijfplaats heeft. In onze innerlijke spirituele ervaringen vinden we het bewijs en de bron van de Geschriften van de wereld, de wet van kennis, liefde en gedrag, de basis en inspiratie van Karma Yoga.

[CWSA 8:26]

Onder deze openbaringen van het Goddelijke in de ziel van de mens zou Savitri zeker behoren tot de beste, als niet tot de eerste en belangrijkste. Zij omvat de openbaringen, die tot nu toe ontvangen zijn, maar terwijl zij verder gaat, brengt zij voor de lezer nieuwe openbaringen, die we nergens anders vinden. Zij zijn natuurlijk toespelingen en suggesties van een Nieuwe wereld en een Nieuwe schepping, die verstrooid zijn onder de grote openbaringen, maar zij zijn meestal in een zaadvorm. In Savitri zien we het ontwikkeld tot haar hoogst, waarbij ze de aandrang van de mens bevredigt en vervult voor een synthetisch leven, waarin hij in staat is om zijn tendensen richting God te verzoenen, zowel als zijn aardse neigingen. Wij zijn een beetje van beiden: het Licht van de hoge Hemelen wenkt ons, net zoals juist ons lichaam geworteld is in de aardenatuur. Maar hun ontmoeting is niet zonder doel, zoals Savitri aan ons openbaart:

*Wanneer de aarde omhoog kan kijken naar het licht van de hemel
En een antwoord horen op haar eenzame roep,
Hun ontmoeting niet vergeefs, nog hemel's aanraking een strik.
Wanneer gij en ik waar zijn, is de wereld waar;
Ofschoon gij uzelf verschuilt achter uw werken,
Te zijn is geen onbetekenende paradox;
Omdat God de aarde gemaakt heeft, moet de aarde God in haar maken;
Wat zich verschuilt in haar borst, moet zij openbaren.*

[Savitri: 692-693]

Ofschoon alle geschriften van Sri Aurobindo als openbarend beschouwd kunnen worden, speciaal degenen, die hij neergepend heeft, nadat hij naar Pondicherry gekomen is, zijn grot van tapasya, beschouwde hijzelf Savitri als zijn belangrijkste werk. Het is alleen natuurlijk, dat iedereen, die diep geïnteresseerd is in Sri Aurobindo's Yoga, gebonden is om zich op een of andere manier te richten op Savitri. De Moeder sprak over Savitri als 'de allerhoogste

openbaring van Sri Aurobindo's visie' en 'de mantra van transformatie.'

Zij openbaarde haar geheim als volgt:

(Over Savitri)

- 1) Het dagelijkse verslag van de spirituele ervaringen van het individu, dat haar geschreven heeft.*
- 2) Een compleet systeem van yoga, dat kan dienen als een gids voor degenen, die de integrale sadhana willen volgen.*
- 3) De yoga van de Aarde in haar opstijging naar het Goddelijke.*
- 4) De ervaringen van de Goddelijke Moeder in haar inspanning om zichzelf aan te passen aan het lichaam, dat zij genomen heeft en de onwetendheid en de valsheid van de aarde, waarop zij geïncarneerd is.*

[CMW 13: 24]

Natuurlijk wordt een zodanige openbaring, die komt van de allerhoogste toppunten van bewustzijn en de meest sublieme en subtielste Wijsheid en Vermogen belichaamt, het best ontvangen als een gift van Genade. Zij kan geen onderwerp zijn van mentale analyse en speculatie, want de Waarheid, die zij belichaamt, komt van ver boven het denkvermogen. Vandaar, dat we niet van plan zijn om enige 'verklaringen' of 'analytisch begrip' te bieden van Savitri in deze pagina's. Wat we van plan zijn, is om de vreugde te delen van Savitri en de inzichten, die ontvangen zijn door allen, die zich diep in verbinding stellen met dit prachtige woordlichaam van Sri Aurobindo.

Er is zeker geen enige weg van begrip of verbinding met dit 'geschrift' op dezelfde manier als er geen enige exclusieve benadering is van het Goddelijke. Het wordt aan ieder van ons overgelaten om de heerlijkheid te ontdekken van deze unieke en krachtige openbaringen, die uitstromen door de lumineuze bladzijden van Savitri. Maar zeker, wanneer ieder van deze 'heerlijkheden' ontmoeten en samenkomen, vermenigvuldigt het de goddelijke vreugde op Aarde en laat de adem toenemen van God op onze levens.

Met deze intentie en als een nederig offer aan de voeten van de Goddelijke Moeder hebben we dit project geïnitieerd, dit werk over Savitri. Haar rechtvaardiging is eenvoudig, dat we bewogen worden door een innerlijke inspiratie om zo te doen. Haar vervulling is om onze verbintenis met Savitri te faciliteren en te verdiepen.

Met dit gebed schepen we ons in op dit project als een offer van liefde en laten het in Haar handen om te zien, welk doel het dient in het grote schema van dingen. Laten we dan diep duiken in de onpeilbare oceaan van Licht, die Savitri genoemd wordt en onszelf verliezen in de grenzeloze heerlijkheid.

-----0000-----

BOEK EEN

Het Boek van Beginnen

Samenvatting van Boek Een

Boek Een, zoals de naam suggereert, is het Boek van Beginnen. Zij zet de toon en de neerslag van het epos. Het Begin, waaraan hier gerefereerd wordt, is het beging van de Yoga van Koning Aswapati, zijn centrale aspiratie om de Aarde en de mensheid te redden van haar vreemde toestand van een altijddurende cyclus van stijgen en vallen. Koning Aswapati probeert in deze wereld een groter Vermogen, een grotere Waarheid, een groter Bewustzijn te brengen, dan de aarde tot nu toe gekend heeft. Maar hiervoor moet hij eerst de lijnen van Yoga completeren, die tot nu toe gerealiseerd zijn. Hij moet in zijn enkele wezen de resultaten herleven en samenvatten en samenvoegen van de voorgaande yogas, die de mens ondernomen heeft sinds zijn bewuste zoektocht naar een groter en hoger bestaan startte. Hij moet zelf ontsnappen aan de wet van Onwetendheid, voordat hij de hele mensheid kan helpen om haar droom te realiseren van aardse perfectie. Hij moet eerst het Vermogen ontdekken, dat verblijft in het Verdere en Het overtuigen om neer te dalen op Aarde in een menselijk lichaam. Dat Vermogen is de Genade en de Glorie van de Goddelijke Moeder, de Grote Schepster, die bemiddelt tussen het Niet Manifeste Goddelijke en de manifeste delen van de schepping. Maar hiervoor moet de ziener-koning Aswapati, de pionier van het Nieuwe Bewustzijn en de stem van de onwetende wereld de laatste drempel overgaan van de volledige manifestatie en vooralsnog weigeren om zijn wezen te vernietigen in het Niet Manifeste, zoals andere grote yogis voor hem gedaan hebben. Hij moet met zijn enkele wezen de angst vertegenwoordigen van een worstelend ras, zowel als de aspiratie van een opstijgende mensheid, die zoekt naar Waarheid en Licht en Schoonheid en Perfectie op Aarde. Aswapati vindt uiteindelijk de weg en het antwoord op het enigma, dat de menselijke nacht bestuurt en al onze inspanningen uiteindelijk leidt naar een ineenstorting in duisternis. Het antwoord is Savitri, de belichaamde Genade van de Goddelijke Moeder. Zij is een emanatie van de Goddelijke Moeder, een voorgaande incarnatie van Haar Glorie en Genade, die op de Aarde kwam om in haar hart de droom van een Goddelijk Leven te verzorgen en te koesteren. Zij kwam om hoop te geven en haar voorbeeld te houden als een belofte van de Toekomst. Zij kwam om voor te bereiden en te realiseren, waarop de mens heimelijk altijd gehoopt had, de droom van een volmaakt leven, bevrijd uit de klauwen van Onwetendheid en Dood.

Nogal natuurlijk begint het Boek van Beginnen met de komst van Savitri. We zien in de eerste twee Canto's, de achtergrond van de komst van Savitri, het doel van haar belichaming. Er is ook een verwijzing, dat deze komst van tijd tot tijd heeft plaatsgevonden sinds het begin van de civilisatie, ja zelfs sinds het begin van de Aarde en de mensheid. Zij is

de lang verwachte Dageraad, de hoop, de bringer van een verse stimulans voor de schepping, die de mars van de civilisatie leidt naar een nog ver weg voorbestemd Doel. Het eerste Canto (De Symbolische Dageraad) geeft ons de achtergrond van Haar komst, terwijl het tweede Canto (De Inzet) Haar kosmische Werk kort samenvat, dat ondernomen wordt in de mantel van haar persoonlijke bezoeking.

Wat verder volgt in de drie overgebleven Canto's van het eerste boek is de start van een lange en hachelijke reis van de Ziener-Koning Aswapati, wiens doorgezette yogische inspanning het geschenk wint van de komst van Savitri naar de Aarde en de mensen. Het derde Canto's is de eerste stap van zijn uitgebreide en complexe yoga, waarin hij zichzelf moet bevrijden uit de greep van de Onwetendheid, voordat hij zijn voeten kan zetten op het Nieuwe Pad van kosmische bevrijding van het enigma van lijden en pijn. Het vierde Canto openbaart in een notendop de geheime ontdekkingen van de Yoga-Koning, die hem aanzetten om verder te zoeken en te bevestigen, dat er inderdaad een weg is uit de impasse, waarin onze levens gevangen zijn. Het vijfde Canto vat samen, wat hij gezien heeft en ervaren, zelfs terwijl het Nieuwe Bewustzijn, dat tot zover Niet Manifest is gebleven, zich begint te manifesteren in zijn persoonlijke wezen. Deze ervaringen en realisaties markeren hem als het centrum van een grote evolutionaire stap, die hij moet ondernemen en die ook zijn persoonlijke yoga en haar prestaties uitbreiden naar een collectieve yoga voor het menselijke ras.

Om samen te vatten hebben we in het Boek van Beginnen twee hoofddelen. Het eerste en het tweede Canto introduceert ons tot het centrale thema, zowel als tot de hoofdpersoon van het epos, die Savitri zelf is. De volgende drie Canto's introduceren ons tot Aswapati, de yogi en ziener en koning, de menselijke vader van Savitri, die in beslag genomen wordt door de supermenselijke queeste. Sri Aurobindo helpt ons met zijn brieven:

Savitri wordt vertegenwoordigd in het gedicht als een incarnatie van de Goddelijke Moeder.... Deze incarnatie wordt verondersteld plaats gevonden te hebben in verre verleden tijden, toen alles geopend moest worden, om zo “de wegen van Onsterfelijkheid uit te houwen”.
[CWSA 27: 276]

Wat betreft de titel van de drie Canto's over de Yoga van de Koning (1)¹, had ik de intentie met de herhaling van het woord “Yoga” om het feit naar voren te brengen en te benadrukken, dat dit deel van de spirituele ontwikkeling van Aswapati bestond uit twee yogische bewegingen, de ene een psychisch-spirituele transformatie en de andere een grotere spirituele transformatie met een opstijging naar een allerhoogst vermogen. De omissie, die je suggereert, zou deze betekenis vernietigen en alleen iets achterlaten, dat abstracter is. In de tweede van deze drie Canto's is er een pauze tussen de twee bewegingen en een beschrijving van de geheime kennis, waarnaar hij geleid wordt en waarvan het resultaat beschreven wordt in het laatste Canto, maar er is geen beschrijving van de Yoga zelf of van

¹(1) Boek 1 Canto 3: De Yoga van de Koning: De yoga van de Bevrijding van de Ziel. Canto 4: De Geheime Kennis. Canto 5: De Yoga van de Koning: De Yoga van de Vrijheid en Grootheid van de Geest.

de stappen, waardoor deze kennis kwam. Dat wordt alleen aangegeven, maar niet verteld; dus om "De Yoga van de Koning" naar voren te brengen als de titel van dit Canto zou niet erg geschikt zijn. De Yoga van Aswapati valt uiteen in drie delen. Eerst bereikt hij zijn eigen spirituele zelf-ervulling als een individu en dit wordt beschreven als de Yoga van de Koning. Vervolgens maakt hij een opstijging als een typische vertegenwoordiger van het ras om de mogelijkheid te winnen van ontdekking en bezit van alle niveaus van bewustzijn en dit wordt beschreven in het tweede boek: maar dit is ook vooralsnog een individuele overwinning. Tenslotte streeft hij niet langer voor zichzelf, maar voor allen, voor een universele realisatie en een nieuwe schepping. Dat wordt beschreven in het Boek van de Goddelijke Moeder.
[CWSA 27: 329-330]

-----0000-----

BOEK EEN
Het Boek van Beginnen
Canto Een
“De Symbolische Dageraad”

Beweging 1

Openingsopmerkingen

Dageraad, zoals de Meester-dichter suggereert, is een symbool. Gewoonlijk is het, zagezegd, materieel, fysiek, de heraut van een nieuwe dag. Het is echter ook een symbool van Hoop, de komst van Licht en Verlichting, tegelijk fysiek en psychisch, zowel als spiritueel. Zij openbaart aan de terneergeslagene, dat hoe dicht de nacht ook mag zijn, dat de dag zeker zal arriveren. Hoe dicht onze Onwetendheid mag zijn, het ontwaken zal zeker op een dag komen. De Vedische zieners zagen in de dageraad het tweeling symbool van lumineuze kracht en de gelukzaligheid, die een zodanige innerlijke verlichting brengt.

Het kan nuttig zijn te herinneren, dat Savitri heel veel een Veda is in haar eigen recht, niet alleen door haar gebruik van Vedische uitbeelding, maar ook en belangrijker is de dichter hier ook een Schepper van levende waarheden. Hij drukt uit wat hij gezien heeft door zijn zielvisie en ervaren als zijn zieltoestand. De woorden worden daarom een mantra, zij zijn niet alleen uitdrukkingen van intellectuele abstracties, maar dragen in hen de toestand van bewustzijn van de Dichter zelf en kunnen aan degenen, die open en klaar zijn, iets van die hoge spirituele toestand overdragen, die de Meester-dichter belichaamde en uitgegoten heeft door een lichaam van woorden. Zij kan in ons de vergeten herinnering ontwaken van voorgaande spirituele inspanningen van de mensheid, en in ons de aspiratie aansteken naar de toekomst. Zo gezien neemt zij niet alleen een plaats in als sublieme poëzie, maar een spirituele, een mystieke poëzie, een openbarende poëzie om ontvangen te worden met een subtiele intelligentie en een innerlijk oor, dat afgestemd is op mystieke waarheden.

Sri Aurobindo lijkt dit oude symbool op een zelfs nog krachtigere manier te gebruiken door de geboorte van de Dageraad te verbinden aan het ontwaken van Savitri op deze gewichtige dag, wanneer zij het mysterie en enigma van de Dood tegemoet moet treden, de uitdaging van de nacht moet aannemen van de menselijke Onwetendheid en de harde wet, die al het leven bindt aan doem. Savitri, de emanatie van de Goddelijke Moeder, is de voorbode van de Nieuwe Dageraad, die zij moet vestigen op de Aarde.

Natuurlijk is deze dageraad die hier beschreven wordt ook en onmiddellijk de dageraad, die aan de dag voorafgaat, wanneer Satyavan gedoemd is om te sterven, zowel als de dageraad van Nieuwe Hoop en Licht en Vermogen op Aarde, die Savitri bestemd is om te brengen. Wanneer we echter voortgaan door de magische zinnen, merken we ook op, dat er niet een, maar veel opvolgende dageraden zijn, die eerder gevolgd zijn. Iedere keer, wanneer een

civilisatie in duisternis gedompeld wordt, komt de dageraad om haar te redden uit de toestand van val en ermee komt een snel herstel van alles, dat verloren was, en een hernieuwde poging om deze wereld te vullen met Licht en Waarheid en de Zaligheid, die zich verbergt achter de sluiers van de Onwetendheid.

Het Begin van de Schepping p. 1-2

De openingspassage van het Epos.

Het was het uur voor de Goden ontwaken.

Juist de eerste zin, de openingszin van dit grote epos, zet de neerslag van het gedicht. Het herinnert ons aan die toestand van volslagen duisternis, waarin de eerste beroering van de Schepping binnenging. De vier oorspronkelijke vermogens, die naar voren waren gebracht om te scheppen, de vier Koningen, waren inderdaad projecties van de Alwetende, Almachtige Ene. Echter, terwijl zij uit de Ene verschenen, voelde ieder zich compleet en alleen. Zo startte het grote besef van scheiding, dat tenslotte leidde naar de grote val van deze vier wezens. Zij gingen een toestand binnen van volslagen vergeetachtigheid en duisternis, zo ver, dat zij juist overgingen in hun tegengestelde, --- Waarheid werd Valsheid, Zaligheid werd Lijden, Licht werd Duisternis, Leven werd Dood. Er steeg een grote schreeuw op uit deze toestand van volslagen Onbewustheid om voor een Interventie te roepen. De interventie kwam, de Goddelijke Moeder Zelf ging de schepping binnen met Haar transformerende vermogen van Liefde en samen met Haar aspecten van de Ene, die met Hem door Haar verbonden bleven. Dit zijn de goden, de kinderen van Oneindigheid, wiens taak het is om de schade te repareren, die aangericht was. De oude mystici gaven vaak een symbolische betekenis aan iedere menselijke ervaring. Dus de dichtheid van de Nacht, het donkerste uur werd een symbool van de toestand van Onbewustheid. Maar het uur, dat er op volgt, het uur, waarin men de morgen kan voelen, ofschoon het nog donker is, genaamd de Brahma muhurta (het goddelijke moment) in het Indiase denken, is het uur, dat symbolisch het uur vertegenwoordigt, waarin de goden geboren worden. Dus is het uur, waarover hier gesproken wordt, fysiek, zogezegd, het overgankelijke uur tussen de laatste overblijfselen van de Nacht en de morgen, die nog moet verschijnen. Tegelijkertijd is het ook het uur, waarin de Goddelijke Moeder Zichzelf onderdompelt in de schepping, een moment, dat gevolgd zal worden door de onderdompeling van de goden. De Meester dichter synchroniseert dit moment met het ontwaken van Savitri op de gewichtige dag.

De goddelijke Gebeurtenis en het denkvermogen van de Nacht

Over het pad van de goddelijke Gebeurtenis
Lag het enorme, voorvoelende mentale van de Nacht, alleen
In haar onverlichte tempel van de eeuwigheid,
Gestrekt, onbeweeglijk op Stilte's grens
Men voelde haast duister, ondoordringbaar,
In het sombere symbool van haar blinde mijmering
De afgrond van het niet belichaamde Oneindige;
Een onpeilbaar niets bezette de wereld.

Zo hebben we een krachtige grote opening, alsof een gordijn opgetild wordt op een vooraf vastgesteld moment en het toneel verlicht wordt voor het goddelijke drama om te volgen. We worden nu inderdaad geïntroduceerd tot het toneel, waar het drama opgevoerd zal worden. Dit is geen gewoon toneel; het is de volledige kosmos, het gebied van de schepping zelf! Het Universum, of eerder de universa zijn het grote theater voor het grote drama van het leven,

waar de ziel, die worstelt door zware momenten, tegengewerkt door duistere krachten en geholpen door de goden, in de dubbelzinnige gebieden van de schepping Licht en Zaligheid en Waarheid en Onsterfelijkheid moet brengen. De goddelijke gebeurtenis is de schepping zelf, zoals we opgemerkt zien juist in de volgende zin. Schepping is in haar diepste en meest ware betekenis noch een ongeluk, noch een of ander illusoir Maya, maar iets, dat gewild is om te zijn door niets anders dan het Goddelijke Zelf. Toch staat er iets tussen het grote doel en zijn vervulling. Het denkvermogen van de Nacht, de vermogens van de Duisternis trekken alle opwaartse inspanning steeds weer naar beneden in de Afgrond van de Onbewustheid.

Het Eerste en het Laatste Niets

Een macht van gevallen grenzeloos zelf ontwaakt
Tussen het eerste en het laatste Niets,
Die de duistere schoot opriep, vanwaar hij kwam,
Keerde zich af van het onoplosbare mysterie van geboorte
En het trage proces van onsterfelijkheid
En verlangde zijn eind te bereiken in vacant Niets.

In deze zinnen hebben we een sombere beschrijving van het gebied; het is een gebied van volslagen duisternis en toch is het een tempel, waar de Godheid in slaap is. De tempel is onverlicht zonder beroering. Het is een vormloze en onbewuste toestand van zijn (het niet belichaamde Oneindige). Het is een toestand van Nietsheid, die ontoegankelijk is om te peilen. En toch is deze Nietsheid een schaduw van de oorspronkelijke Nietsheid. De oorspronkelijke Nietsheid is een Superbewuste toestand, waarin alles bestaat als een potentie. Het is de zaadtoestand van schepping, vormloos en Niet Manifest. De andere Nietsheid (de laatste Nietsheid) is de Onbewuste toestand, waarin de inspanning tot schepping is vervallen. Dit is ook een vormloze toestand, die in zich de zaden houdt van de schepping, die geworpen zijn in dit duistere gebied. De schepping zal geleidelijk verschijnen uit deze duistere toestand, terwijl zij verschillende vormen en namen aanneemt door wederkerende cycli en ervaringen van geboorte en dood. Dit is een langzame verschijning, aangetrokken door het Superbewuste Boven, geduwd door het Superbewuste vanbinnen, vooralsnog met een neiging om terug naar te storten in de vormloze chaos van de Onbewuste Duisternis. Deze reis tussen de Twee Nietsheden, het Superbewuste en het Onbewuste, wordt prachtig beschreven in de Veda's als de reis tussen twee oceanen, een hoger en de andere eronder.

Het duistere begin van alle dingen

Als in een duister begin van alle dingen,
Wiegde een stomme kenmerkloze gelijkenis van het Onbekende
Voor altijd de onbewuste handeling herhalend,
Voor altijd de nietsziende wil verlengend,
De kosmische dommeling van onwetende Kracht,
Wiens bewogen creatieve sluimer de zonnen ontsteekt
En onze levens draagt in haar slaapwandelende werveling.

Alle schepping begint bij het begin. Het is een mogelijkheid, die zich geleidelijk in de tijd realiseert. Zelfs, wanneer niets lijkt te gebeuren aan het oppervlak, is er een beroering en een beweging gaande, zoals de formatie van een baby in de baarmoeder. Het is een stadium van conceptie, wanneer nog niets zichtbaar is voor het uiterlijke oog. Zo is ook de schepping een conceptie in het Goddelijke Denkvermogen. Maar alleen mettertijd ontvouwt zij zichzelf door een botsing en worsteling van krachten. Zij is in een toestand van slaap, alsof mechanisch bewogen door een of andere mechanische energie. Toch licht deze 'klaarblijkelijke' mechanische energie de sterren en de zonnen op.

Wij worden ook zelfs geleid en bewogen en gedragen in onze toestand van onwetendheid, zelfs wanneer we mechanisch en onbewust leven, eenvoudig door de macht van de gewoonte, naar een of ander ver gelegen doel, waarvan we nog geen flauw vermoeden hebben. Want zelfs in deze toestand is iemand ontwaakt vanbinnen. Zijn creatieve sluimer is bezield met een geheime Kennis, die we overal zien van het domste atoom en steen tot de vogel en beest en de mens zelf. De Upanishad noemt het als 'De Ene Eeuwige in velen overgankelijk, de Ene Bewuste in veel bewuste wezens'.

De wenteling van de Aarde

Dwars over de vergeefse enorme trance van Ruimte,
Haar vormeloze bedwelming zonder mentale of leven,
Een schaduw, wervelend door een ziellose Leegte,
Nogmaals teruggeworpen in gedachteloze dromen,
Wentelde de aarde verlaten in de holle kloven,
Vergeetachtig over haar geest en haar lot.
De onbewogen hemelen waren neutraal, leeg, stil.

Op dezelfde manier 'leek' de Aarde gedragen te worden in haar voortdurend cirkelen om de zon, zij 'scheen' verlaten midden tussen een klaarblijkelijk 'vergeefse' Ruimte en 'onbewogen' hemel. Deze toestand is echter niet de diepste waarheid. Het is een toestand van vergeetachtigheid. Het Aarde bewustzijn is ondergedompeld in een toestand van vergeetachtigheid, waar zijn niet gewaar is van haar doel en haar ziel. Het woord vergeetvol suggereert ook, dat zij haar geest eerder ervaren heeft, maar het nu vergeten is. Het is als het herbouwen van dingen na een volledige destructie, zoals de pralayas van weleer. Sri Aurobindo gebruikt dit symbool van dageraad na de Nacht om de toestand te openbaren van volslagen duisternis en oplossing, die voorafgaat aan een nieuwe verschijning.

Het einde, dat altijd weer begint

Dan roerde iets zich in de ondoorgrondelijke duisternis;
Een naamloze beweging, een ongedacht Idee
Aanhoudend, ontevreden, zonder een doel, (p.2 begint)
Iets, dat wenste, maar niet wist hoe te zijn,
Verleidde het Onbewuste om Onwetendheid te wekken.

Dit ontwaken of opnieuw ontwaken is een langzaam stap voor stap proces. Er is eerst eenvoudig een beroering en een beweging zonder een helder besef van richting of doel. Dan

rijst er het besef van verlangen en wens op, alsof het eenvoudig eerder weggegaan was om te slapen, dan verdwenen was. Deze inspanning, zoals alle nieuwe geboorten, is inderdaad een pijnlijke stuiptrekking. Zij moet worstelen tegen de neigingen naar een instorting en zinken in vergeetachtigheid. Dit Onbewuste wil niet wakker worden, omdat het een inspanning zou betekenen tot verandering. Daarom wordt het gevoeld, alsof zij verleid wordt. De eerste toestand om te verschijnen uit deze beroering in het Onbewuste is Onwetendheid.

Het lichaam van verlangen

Een scheut, die kwam en een sidderend spoor achterliet,
Gaf ruimte aan een oude vermoeide onvervulde wens,
Vredig in haar onderbewuste maanloze grot
Om haar hoofd te heffen en te kijken naar afwezig licht,
Gesloten ogen in te spannen van verdwenen geheugen,
Zoals iemand, die zoekt naar een vervolgen zelf
En alleen het lichaam ontmoet van zijn verlangen.

Het ontwaken is pijnlijk, zoals een scheut van kindergeboorte. Iedere beweging creëert een stimulans om een stap verder te gaan, alsof om een oude reis nog eens na te sporen. De slaap van het onbewuste wordt verstoord door een oude wens, de zoektocht naar Licht, maar wat zij ontmoet is alleen schaduwen en fantomen in de Nacht. Haar ogen zijn nog dicht en ofschoon niet in staat om het Licht te zien of te ervaren, spant zij haar geheugen in voor de opname van voorbije ervaringen.

Overlever van een geslagen en begraven verleden

Het was alsof zelfs in deze diepte van Niets,
Zelfs in deze kern van opperste ontbinding
Er een vergeetachtige entiteit school,
Overlever van een geslagen en begraven verleden
Veroordeeld om de inspanning en de pijn weer op te nemen,
Die herleefde in een andere mislukte wereld.
Een ongevormd bewustzijn verlangde licht
En een blank voorweten smachtte naar verre verandering.

Inderdaad is noch het zoeken of het wensen of de inspanning nieuw. Iets overleeft de oplossing van een wereld, juist zoals iets de dood overleeft. Een geheime Geest loert vanbinnen en verandert de houding en wordt weer wakker voor een andere poging, zonder beschouwing van voorgaande 'futiele' inspanningen. Hij doet zo, omdat hij bezielde is met de geheime Kennis, het voorweten, dat de verandering er zal zijn, hoe lang het mag duren. Terwijl deze herinnering van voorbije inspanningen ontwaakt, ontwaakt ermee ook de aspiratie, die haar vergezeld had. Het is het ontwaken van de aspiratie in het onderbewuste. Het is de geboorte van aspiratie. Deze aspiratie is in feite de geheime Wil in de schepping, die dood en nederlaag overleeft. Maar, omdat de oude vormen, waardoor zij zich probeerde te manifesteren, weg zijn, is zij zonder een onderscheiden vorm, en toch zoekt zij naar Licht

en Waarheid en Zaligheid.

De zorgeloze Moeder van het Universum

Alsof een kinderlijke vinger, gelegen op een wang
Herinnerde aan de eindeloze nood in dingen
Klampte de zorgeloze Moeder van het universum,
Een verlangend kind, zich aan de duistere Uitgestrektheid.

Dit is een prachtig beeld, het beeld van een kinderlijke vinger en de zorgeloze moeder. Het kind is altijd een symbool van een of andere Nieuwe Geboorte of een Nieuwe Schepping, die volgt op de vernietiging van de oude. De zorgeloze Moeder is de materiële natuur. De aanraking van dit 'kind', de beroering van een nieuwe schepping begint de materiële natuur te wekken tot deze nieuwe mogelijkheid. Terwijl het materiële universum deze beroering ervaart als een verlangend kind, vaag en niet onderscheiden, voelt moeder Natuur het, alsof een kind haar aan het porren was om te ontwaken.

Ontwaken naar het Licht p.2-3

De geboorte van aspiratie en opening naar het Licht

Onmerkbaar begon er ergens een bres:
Een lange eenzame lijn van aarzelende tint
Verstoorde zoals een vage glimlach, die een verlaten hart verleidt,
De verre grens van leven's duistere slaap.

Het ontwaken van aspiratie in het aarde-bewustzijn zegelt haar bestemming. Dit ontwaken gebeurt in materie, als een vlam, die aangestoken is in een beker van klei. Dit gebeurt, voordat de mens op aarde arriveert. Met de mens echter wordt deze aspiratie bewust en daarmee in staat om het proces te verhaasten van de vergoddelijking van de klei, waarvoor de Aarde gemaakt is. De geboorte van aspiratie brengt hoop, zaait liefde; wordt gevoeld als een glimlach van de Godheid, die ons nader trekt naar onze Goddelijke Oorsprong. Toch voelt zij de vermogens van de Nacht en alles, wat onder haar duistere invloed is, als een ongemak en een verstoring, omdat het inspanning tot verandering betekent.

Het Goddelijke antwoord op de aspiratie van de Aarde

Aangekomen van de andere kant van ongebondenheid
Drong een oog van godheid door in de stomme diepten;
Een schout in een verkenning van de zon,
Leek het midden tussen een zware kosmische rust,
De loomheid van een zieke en afgematte wereld,
Om te zoeken naar een enkele en verlaten geest,
Te gevallen om vergeten geluk te herinneren.

Het Goddelijke ontwaakt of eerder wordt de aspiratie in materie. Deze aspiratie bereidt de Aarde voor op de Goddelijke Komst. Het Goddelijke antwoord komt aan van de 'andere kant van ongebondenheid' als een Genade en Licht en Kracht om de Aarde te verlossen. Eerst reikt zij uit naar de aarde als Waarheidslicht om ons te wekken. Maar de Aarde is in een toestand van bedwelming en de Zaligheid, die de werelden bouwt, wordt niet gevoeld als gevolg van de toestand van duisternis, waarin de Aarde ondergedompeld is. In feite is er een lumineuze Aarde, die bewust is van de Zaligheid, maar hier, gelijk het Aarde-bewustzijn zich onderdompelt in deze grove materie en haar wordt, zij vergeet haar eigen hoge toestand.

De Interventie van het Redder-licht

Ingrijpend in een achteloos universum,
Kroop zijn boodschap door het onwillige zwijgen,
Die opriep tot het avontuur van bewustzijn en vreugde
En Natuur's gedesillusioneerde borst veroverend, (p. 3 begint)
Hernieuwde instemming afdwong om te zien en te voelen.

Desalniettemin vindt de goddelijke interventie plaats en roept de Aarde op tot een nieuw avontuur. De roep wordt gevoeld in het hart van de Natuur, die nog in een toestand van verdoving en desillusie is. Er wordt een aandrang gevoeld om te pogen en de drang tot een nieuwe inspanning. Er is een hernieuwde instemming, zagezegd, dit is niet de eerste keer, dat deze inspanning ondernomen wordt. Misschien wordt de herinnering van eerdere cycli van inspanning en mislukking of gedeeltelijk succes vanbinnen bewaard. Nu wordt de Aarde nog een keer gegrepen met deze drang om te groeien naar het Licht.

Wedergeboorte van de Aarde

Een gedachte werd gezaaid in de aangedane Leegte,
Een besef werd geboren in de duisternis' diepten,
Een herinnering huiverde in het hart van de Tijd,
Alsof een lang dode ziel bewogen werd te leven:
Maar de vergetelheid, die volgt op de val,
Had de gepakte tabletten van het verleden uitgewist,
En alles, wat vernietigd was, moet worden herbouwd,
En oude ervaring nogmaals uitgewerkt.

Er is een psychisch geheugen van de Aarde, waar de essentie van alle voorgaande inspanningen bewaard wordt. Op dezelfde manier als de psychische herinneringen van een individu nooit vernietigd worden, maar gere-integreerd met zijn geboorte in een nieuwe vorm, zo worden ook psychische herinneringen van de aarde nooit vernietigd. Er is een innerlijke continuïteit, zelfs ofschoon uitwendige vormen, die eenmaal geleefd hebben op aarde, vernietigd worden met iedere pralaya. Maar alles is niet verloren. De herinnering van oude inspanningen wordt de basis van de nieuwe. Toch moet dit eerst ontdekt worden en een nieuwe vorm gegeven worden, die geschikt is voor de evolutionaire aandrang er in.

Gods aanraking

Alles kan gedaan worden, als Gods aanraking er is.

Dit is geen gemakkelijk pad. Maar er is hoop, omdat de materie is aangeraakt door de Goddelijke Komst. Met de Goddelijke aanraking wordt alles mogelijk.

Er zijn interessante mythen in Indiaas denken, die dit idee overbrengen van god-aanraking. In een mythe wordt gezegd, dat de aanraking van Rama de steenachtige Ahilya bevrijdde en haar veranderde in een hemels wezen door zijn verlossende goddelijke aanraking. Op gelijke wijze hebben we het verhaal van Krishna, wiens goddelijke aanraking een vervormde, lelijke vrouw veranderde in een prachtige jonkvrouw. De verhalen zijn klaarblijkelijk eerder symbolisch dan dat zij rekenschap geven van onmogelijke wonderen.

De geboorte van hoop

Een hoop sloop binnen, die nauwelijks durfde te zijn
Midden tussen s' Nachts hopeloze onverschilligheid.

Desillusie wordt overwonnen en hoop en geloof worden geboren. Dit is de eerste cruciale stap, de eerste verovering van het Goddelijke in de Materie, de prelude naar alle andere overwinningen.

Het dolend Wonder

Alsof verzocht in een vreemde wereld kwam er,
Met timide en gevaarlijke instinctieve genade,
Verweesd en verdreven om een tehuis te zoeken,
Een dolend wonder zonder woonplaats,
In een verafgelegen hoek van de hemel
Een langzaam wonderbaarlijk gebaar's vaag appel.

Het Licht is afgedwaald uit haar Huis. Zij is verschenen uit het Huis van Waarheid in een wereld van duisternis. Ofschoon timide en verlegen in een ongewenste wereld, is haar aanraking toch een dwingende. Zij moet nu een plaats voor zichzelf bouwen op Aarde. Langzaam is er een antwoord in de hogere lagen van het aarde-bewustzijn. Het Licht raakt eerst deze hogere delen aan, die ontwaken en antwoorden op de Glorie, die haar Woonplaats verlaten heeft en probeert een huis te vinden op de Aarde. Het is een volmaakt symbool van de bergtoppen, die eerst het Licht ontvangen, als zij de Aarde binnengaat. Het wordt ervaren als een wonder, dat, alsof foutief, haar voeten hier heeft gezet, terwijl zij kiest om midden in de aardse duisternis te blijven. Hetzelfde gebeurt met de goddelijke boodschappers op Aarde. Terwijl de mensheid zich over hen kan verwonderen of een grootheid en vermogen voelen, bewegen zij vooralsnog alsof een vreemde op de aardse scene.

De hardnekkige sensatie

De hardnekkige sensatie van een herscheppende aanraking
Overreedde de inerte zwarte stilte
En schoonheid en verwondering verstoorden de velden van God.

Maar het Licht zet door in haar inspanning om duisternis op te lossen. Zij weigert om op te geven, zelfs ofschoon zij een lauw antwoord ontmoet. Zij penetreert steeds diepere lagen, totdat zij juist de bodem van de afgrond aanraakt. Ofschoon er een Schoonheid en wonder naar de Aarde gebracht is, voelt het Onbewuste het toch als een verstoring, weigert om haar domein op te geven en zichzelf over te geven aan het Licht. De velden van God zijn de verscheidene lagen en niveaus van de Natuur, de verscheidene werelden helemaal van het Superbewuste naar juist de bodem van het Onbewuste. Zij behoren bij de Heer en op een dag zal de Heer hen volledig bezitten en hen vullen met Zijn wonder en heerlijkheid.

Een poort van dromen

Een dwalende hand van bleek, betoverend licht,
Dat gloeide langs een vervagende moment's kant,

Hield met gouden paneel en opalen scharnier Een poort van dromen open naar mysterie's zoom.

Het Licht werkt eerst in het innerlijke wezen van de Aarde. Zij raakt het meest ontvankelijke deel van ons innerlijke wezen aan, een of ander deel van het denkvermogen of hart en natuurlijk de ziel. Door deze deur wordt ons een een korte glimp gegeven van de hogere toestanden, die geboren zullen worden met de voorbijgang van de tijd. Juist zoals we, wanneer we de zon behouden bij de dageraad, voor een tijd onze harde materiële aarde vergeten en binnengaan in een prachtige mijmering, zo bevrijdt ook de aanraking van het Licht ons van ons uiterlijke bewustzijn, en ons innerlijke wezen ervaart verheffende momenten en dromen van Schoonheid en Licht, die nog volledig geboren moeten worden. Het gouden paneel refereert aan de zon, die het volmaakte symbool is van het supramentale Licht. De opalen scharnieren zijn het bovenmentale en daaronder breekt het Ene Licht in veel componenten. Deze droomtoestand, die ervaren wordt in ons innerlijke wezen is een deur, die opent voor dingen in het Verdere.

Een schijnende hoek

Een schijnende hoek, die verborgen dingen etaleerde, Forceerde wereld's blinde immensiteit tot zicht.

De schijnende hoek is het deel, dat open is voor het Licht. Het zou het denkvermogen of het hart kunnen zijn, ofschoon we het het best even kunnen zien door het psychische wezen.

De duisternis faalt, terwijl zij de verborgen god bevrijdt.

De duisternis faalde en gleed als een vallende mantel Van het rustende lichaam van een god.

De lange en langzame voorbereiding eindigt met een plotseling en snel antwoord. Onze mantel van obscuriteit en duisternis valt eenvoudig van ons af, de god in ons bevrijdend. Dit is de geboorte van de goden in ons na een lange strijd met de vermogens van duisternis en Nacht, waarnaar gerefereerd wordt in de Veda's. Onze natuur, die eerst weerstand bood, wordt plotseling opgelicht door het Licht. De duistere sluier, geworpen door het Onbewuste op de verborgen Godheid, wordt verwijderd, terwijl steeds meer Licht de velden van de natuur binnendringt, totdat alles in ons gebaad wordt in Licht en Schoonheid en Liefde.

De bovenstaande passage en haar levende beelden van de opstijgende zon en het groeiende morgen Licht is ook van toepassing op de menselijke reis naar het Licht. Er is een goddelijkheid verborgen in alle dingen, maar hij wordt bedekt met een mantel van Onwetendheid, een doodskleed van de Dood, zogezegd. Hij verschijnt langzaam door een lange strijd met de vermogens van de Nacht, die hem terughouden. Eerst bieden we weerstand, dan stemmen we langzaam en onwillig toe met een vaag en onduidelijk zoeken, dan groeit de aspiratie en hoop wordt geboren en de inspanning begint. Langzaam ontvangen we de eerste glimpen van Schoonheid en het goddelijke wonder, dat verborgen is

voor ons zicht. Delen van onze natuur, die het meest klaar open zijn, worden opgelicht. We ondergaan een wonderbaarlijke verandering. We beginnen te dromen over Schoonheid, en voelen onszelf op de grens van een grote ontdekking. De Nacht begint te vervagen. En voor dit alles heeft het Goddelijke alleen een kleine opening nodig. Hij verwijdt het langzamerhand tot we plotseling in lichterlaaie staan met het innerlijke zicht, dat het Mysterie en Wonder behoudt van de Gods-aanraking.

De Nederdaling van het Licht p. 3-4

Openbaring en de vlam

Dan stroomde door de bleke spleet, die eerst
Nauwelijks genoeg leek voor een straaltje van de zonnen,
De openbaring en de vlam naar buiten.

De initiële opening, hoe klein ook eerst, begint steeds wijder te worden en terwijl zij het ontvangende bewustzijn steeds meer binnengaat, verlicht zij de hemelen en de aarde. We worden bewust van dingen, die verborgen waren, we ontwikkelen een nieuw zicht, naargelang het Licht onze zintuigen en ons denkvermogen informeert. Het nieuwe zicht is openbarend en werkt eerder door een direct intuïtief weten dan een moeizaam analytisch proces. De vlam van inspiratie groeit ook, terwijl licht over ons stroomt. Dit is het proces van spirituele groei, dat prachtig beschreven wordt door dit betekenisvolle beeld.

Het korte eeuwigdurende teken

Het korte eeuwigdurende teken herhaalde zich boven.

Ofschoon de perioden, waarin het Licht blijft, eerst kort zijn, keert het toch terug en herhaalt steeds weer, totdat alles mooi en helder is. Deze terugkeer van het Licht of de Komst van het Goddelijke wordt altijd gemarkeerd door zekere tekenen, die hoop signaleren op Aarde.

De Zaden van Licht zaaien

Een betovering van niet bereikte transcendentie
Iriserend met de glorie van het Ongeziene,
Een boodschap van het onbekende onsterfelijke Licht (p.4 begint)
Gloeiend aan schepping's sidderende rand,
Bouwde Dageraad haar aura van luisterrijke tinten
En begroef haar zaad van pracht in de uren.

Het is moeilijk voor de schepping om deze grote opstijging te maken naar het Licht. Vandaar buigt het Licht naar beneden en brengt ons de glories en de kennis, die verborgen is in ongeziene transcendentie werkelijkheden. Zij ontwaakt ons naar de goddelijke heerlijkheid, waarnaar we gewoonlijk blind zijn, en al onze natuur huivert door de boodschap van Dageraad, de goddelijke boodschapper. Het Licht gaat, na ons zo ontwaakt te hebben, diep in de modder en de grond van onze aardennatuur als een zaad, dat tevoorschijn zal komen

door een proces van evolutie in Tijd, en een levende kennis en vermogen zal worden in ons wezen.

Een momentele bezoeker

Een moment's bezoeker de godheid straalde.

Het is niet gemakkelijk om het Licht lang te behouden. Zij komt eerst als een korte gast, een bezoeker zagezegd.

De Visie

Op leven's dunne grens stond het Visioen even
En boog zich over aarde's peinzende voorhoofdkromme.

De goddelijke vorm ontmoet ons zicht. Zij kiest eerder om binnen te gaan binnen de grenzen van ons zicht. De Glorie en het Wonder leunt naar de Aarde, en we worden gevuld met de aanraking en het zicht van eeuwigheid in ons aardegebonden materiële bestaan. Het is een Genade, die gezonden wordt naar de Aarde en de mens.

De grootheid van spirituele dageraden

Een verborgen schoonheid en geluk interpreterend
In kleur's hiërogliefen van mystiek besef,
Schreef zij de lijnen van een veelzeggende mythe,
Die verhaalt van een grootheid van spirituele dageraden,
Een briljante geschreven code met de hemel als pagina.

Alleen, wanneer we deze Schoonheid en Zaligheid ervaren hebben, die anders abstract en diep voor ons zijn, begrijpen we het ware besef van wat de voorvaders zagen en voelden. Dan begrijpen we waarlijk de opstelling van symbolen en kleuren, waardoor de diepere Werkelijkheid met ons communiceert. De grond van deze unieke ervaring is de innerlijke Ruimte, de hemel, die ons uiterlijke frame ophoudt, ofschoon we het niet weten. We worden geboren tot een nieuwe taal van leven, een symbolische taal, die een nieuwe betekenis geeft aan al onze ervaring.

De Epifanie

Bijna werd die dag de epifanie ontsloten
Waarvan onze gedachten en hoop de lichtsignalen zijn;
Een eenzame pracht van het onzichtbare doel
Werd bijna geworpen op het ondoorschijnende Leeg.

Eindelijk komt er de epifanie, het moment, wanneer we tegenover de Waarheid staan, wiens boodschappen tot nu toe indirect ontvangen werden door ons denkvermogen en hart. Men is getuige van de Zon van de Waarheid, waarvan alle licht verschijnt en ons verlicht. We zien

de ene Waarheid, eenzame Pracht, die ons op vele manieren benadert. Het proces, dat Onwetendheid zou beëindigen, begint met de aankomst van Deze Pracht van het Verdere.

Een Vorm van verre schoonheden.

Nogmaals beroerde een tred de vacante Uitgestrektheden;
Oneindigheid's centrum, een Gezicht van extatische kalmte
Scheidde de eeuwige leden, die de hemel openen;
Een Vorm van verre schoonheden leek te naderen.

Een aspiratie groeit op de Aarde en mensen openen steeds meer naar het Licht, de tijd wordt rijp voor de Komst van de Goddelijke Moeder op Aarde. Dit is zowel een individuele als een collectieve gebeurtenis. De vorm van verre schoonheden is de Aanwezigheid van de Goddelijke moeder, die langzamerhand in ons groeit, als we vooruitgaan op het Pad. Door Haar kunnen we in contact komen met eeuwigheid en oneindigheid. Ons eindig leven begint te openen voor het Oneindige Bestaan, ons eindig denkvermogen voor een Oneindige Waarheid, ons beperkte bewustzijn voor een grenzeloos uitgestrekt kloppen met de Zaligheid en Vermogen en Liefde van het Oneindige. Zo ook, wanneer de Goddelijke Moeder zich manifesteert op aarde, terwijl Zij een menselijk lichaam aanneemt, dan openen de deuren van eeuwigheid om een mogelijkheid in het spel te brengen, die verborgen was in het Niet Manifeste.

Ambassadrice tussen eeuwigheid en verandering

Ambassadrice tussen eeuwigheid en verandering,
De alwetende Godin leunde over de breedtes
Die de lotsgebonden reizen van de sterren omsluiten
En zag de ruimten, klaar voor haar voeten.

De Komst van de Goddelijke Moeder op Aarde opent de deuren voor de mogelijkheid voor een goddelijkere verandering en een gelukkiger leven. Zij komt om een of andere nieuwe mogelijkheid naar buiten te brengen in de manifestatie uit het Niet Manifeste. Zij leunt over de paden van de Tijd, en terwijl Zij neerdaalt, beginnen de wielen van het Lot te bewegen over de paden, die Zij maakt. Zij kan de deuren openen van het Niet Manifeste en die zielen vrijlaten, die bevrijding zoeken. Tegelijkertijd brengt Zij voor degenen, die proberen te werken voor de Goddelijke Victorie in de wereld, om aardse Perfectie te vestigen, het overwinnaar Vermogen en het Vermogen van transformatie.

De gesluisde zon

Eenmaal keek zij half om naar haar gesluisde zon,

Zette zich dan aandachtig aan haar onsterfelijke werk.

Het is niet gemakkelijk voor Haar om een menselijke geboorte te nemen. De Aarde moet gereed zijn en materie zelf moet voorbereid zijn om het intense Licht en Vermogen te behouden. Vandaar, dat Zij Zichzelf sluiert, Zij neemt de aardse jas aan en draagt deze sterfelijke mantel, die gebouwd is van de substantie van Onwetendheid. Dan gaat zij voort met Haar werk, waarvoor Zij gekomen is. Het is het werk, dat Zij ondernomen heeft en mee bezig is geweest juist sinds het begin van Aarde. Zij heeft het vuur aangestoken van aspiratie in het hart van de Aardenatuur en Zij moet neerdalen om tussenbeide te komen in de cruciale momenten van de evolutionaire geschiedenis van de Aarde.

Het Vuur aansteken

Aarde voelde de Onvergankelijke's passage dichtbij:
Het ontwakende oor van de Natuur hoorde haar stappen
En de wijidheid keerde naar haar haar grenzeloze oog,
En, verstrooid over verzegelde diepten, ontstak haar lumineuze glimlach
Om de stilte van de werelden te ontbranden.

De Goddelijke Moeder sluiert niet alleen Zichzelf voor anderen, maar zelfs voor Zichzelf, zodat Zij de wegen kan laten zien aan de strevende mensheid, die nu afgesloten is van Licht en Zaligheid. De mens ziet of weet niet, maar de Natuur merkt het en de uitgestrekte hoogtes van bewustzijn zijn getuige van de Goddelijke Geboorte. Onze zielen voelen de glimlach van de Goddelijke Genade vanbinnen en in de werelden van het denkvermogen en leven en lichaam wordt het vuur aangestoken van aspiratie naar het Licht.

De rite en beroering van een nieuw leven

Alles groeide tot een consecratie en een rite.

Haar komen brengt een nieuwe cyclus van manifestatie in het spel. Een nieuw yagna begint op Aarde, wanneer het vuur aangestoken is in haar stille borst. Als het centrum van het aardse leven ontvangt Zij stil al haar smachten en antwoordt op de roep.

Het kosmische yagna

De lucht was een levendige verbinding tussen aarde en hemel;
De wijd gevleugelde hymne van een grote priesterlijke wind
Verrees en faalde op de altaar heuvelen;
De hoge bogen baden in een openbarende hemel.

De domme materiële natuur antwoordt eerst, De lucht en de winden, de bergen, de bloemen en de bomen voelen de impuls van een nieuw leven, dat gestort is op de Aarde, en voelen de vreugde van de aanraking van de Goddelijke Moeder. Zij bidden voor en zoeken ook naar Licht. Een kosmische yagna begint met de Goddelijke Moeder als de presiderende Godheid, de leider van de menselijke mars, de voorloper van een Nieuw leven.

Vervaging van het Licht p. 5-6

De Aardenatuur ontvangt het Licht

Hier waar onze half verlichte onwetendheid de afgronden omzoomt (p.5 begint)
Op de stomme boezem van de dubbelzinnige aarde,
Hier waar men zelfs de stap naar voren niet kent
En Waarheid haar troon heeft op de schaduwvolle rug van twijfel,
Op dit gekwelde en precaire veld van zwoegen
Uitgespreid onder een of andere groot onverschillig staren,
Onpartijdige getuige van onze vreugde en onheil,
Baarde onze onderworpen grond de ontwakende straal.

Sri Aurobindo beschrijft eerst de toestand van Onwetendheid, waarin we gewoonlijk leven. Half verlichte Onwetendheid is mentale kennis, die enig licht ontvangt van boven, maar het spoedig genoeg omzet en verdraait in waarden van Onwetendheid. Terwijl we zwaar afhangen van het zintuig-denkvermogen, wiens data we niet werkelijk kunnen vertrouwen, wordt onze kennis altijd overschaduwed door twijfel. Bijna geheel gevormd door lijden en een langzaam en moeilijk proces, kent het fysieke bewustzijn niet de Goddelijke Genade, die over haar waakt. Alles, wat zij ervaart of waarvan zij getuige is, zijn korte vreugdes midden tussen de lasten van het leven, dat zij draagt. Zelfs dit fysieke bewustzijn, de materiële wereld, wordt aangeraakt door de Goddelijke Straal.

Terugtrekking van de Goddelijke Ingeving

Ook hier ontstaken de visie en profetische glans
Gewone, betekenisloze vormen in wonderen;
Dan trok de goddelijke ingeving, gebruikt, zich terug,
Ongewenst, vervagend uit stervelingen's gebied.

De goddelijke impuls, die een nieuwe verlichting gaf, die alles verhief, trekt zich na een tijd terug. Zijn Werk is voorbij, de daad is gedaan, een nieuwe richting en doel gegeven aan de schepping, een nieuwe draai genomen onder de creatieve impuls van het belichaamde Goddelijke. Zij leidt de schepping zover zij kan, terwijl zij strijdt tegen en de weerstanden veroverd van de materiële natuur, haar verlost door haar aanraking. Maar er is een zekere hoeveelheid ontvankelijkheid nodig voor haar om te blijven. De Aardenatuur, die niet in staat is om de goddelijke druk te dragen, sluit zich voor het Licht en vandaar de terugtrekking. Deze terugtrekking, echter, zoals de Meester-dichter suggereert, is geen terugtrekking van de Aarde, maar eenvoudig een beweging buiten het sterfelijke gebied.

Geheiligd smachten

Een geheiligd smachten talmde in zijn spoor,
De aanbidding van een Aanwezigheid en een Vermogen
Te volmaakt om door dood gebonden harten te worden behouden,

Het voorweten van een wonderbaarlijke geboorte, die komt.

Toch is alles niet verloren. Een nieuwe aspiratie is ingeplant op aarde. De ziel van de mens heeft de roep gehoord, zelfs ofschoon zijn uiterlijke denkvermogen en oppervlakte hart nog niet klaar zijn. Zelfs de terugtrekking wordt een strategische, omdat zij in ons hart en juist onze zintuigen een smachten ontwaakt en we voelen en aanbidden de Aanwezigheid, die ons uiterlijke denkvermogen niet kent, maar een innerlijk zintuig voelt. Het vervagen, de verdwijning van het goddelijke wezen van de Aarde wordt zelf een goddelijke actie, die in zijn ontwaken een dieper smachten teweegbrengt, de aspiratie zelfs hoger laat vliegen. Het leven van de Avatar wordt een vorm voor het toekomstige type om te verschijnen, een eerste indicatie van wat komen gaat.

Eeuwigheid en Tijd

Alleen een weinig kan het god-licht blijven:
Spirituele Schoonheid, die menselijk zicht verlicht
Omlijnt met haar passie en mysterie Materie's masker
En verspilt eeuwigheid op een slag van Tijd.

De Goddelijke Komst brengt een aanraking van het Eeuwige op ons tijd-gekwelde leven. Het is de interventie van een hoger, een groter bewustzijn, dat opstijgt als een golf van het Eeuwige, die een nieuwe richting geeft en een doel aan de cyclus van de Tijd. Het brengt verlichting aan ons menselijke denkvermogen en brengt een nieuwe instroom in materie zelf. Toch kan materie dit Licht niet langer behouden.

Diffusie van het Licht

Zoals, wanneer een ziel de drempel van geboorte nabij trekt,
De sterfelijke tijd aangrenzend aan Tijdloosheid,
Een vonk van godheid verloren in Materie's crypte
Haar luister verdwijnt in de onbewuste vlakken,
Zo ging die vluchtige gloed van magisch vuur
Over in heldere gewone lucht.

Sri Aurobindo trekt een vergelijking tussen de neerdaling van onze ziel in materie en de Goddelijke Komst op Aarde. Onze zielen zijn een vonk van het Goddelijke, maar terwijl hij neerdaalt in sterfelijke niveaus en een mantel van het fysieke lichaam aanneemt, wordt hij bedekt met de dichtheden en duisternis van het materiële bewustzijn. Zo wordt ook het Licht, dat naar beneden gebracht wordt door het belichaamde Goddelijke, geabsorbeerd door het Onbewuste en veranderd in iets mechanisch en routinematig, familiair en daarom niet meer gezocht of naar verlangd! Haar intensiteit wordt niet meer gevoeld en zij diffundeert zichzelf in de aardenatuur.

Ophouden van de boodschap

De boodschap hield op en taande de boodschapper.

De Waarheid, die verklaard is en naar beneden gebracht, wordt gereduceerd in kracht en intensiteit, op gelijke wijze als de Boodschapper zich terugtrekt in de geheimhouding van Stilte.

Zij keek niet meer naar onze sterfelijkheid

De enkele Roep, het niet vergezeld Vermogen,
Trok zich terug in een of andere verre hemelijke wereld
De tint en het wonder van de hemelse straal:
Zij keek niet meer naar onze sterfelijkheid.

De Goddelijke Komst is een kans voor het Aarde-bewustzijn om zichzelf te verlossen. Het is een Interventie, die komt om onze bestemming te veranderen door de belichaamde Genade. Maar omdat zij een slechte respons vindt van de Aardenatuur, trekt Het Goddelijke Bewustzijn zich een tijdje terug en laat ons sterfelijke leven haar loop hebben.

De zeldzaamheid en verwondering leefden niet meer

De overdaad aan schoonheid, natuurlijk voor god-soort
Kon haar claim op tijd-geboren ogen niet behouden;
Te mystiek-werkelijk voor ruimte-pacht
Werd haar lichaam van glorie weggewist uit de hemel:
De zeldzaamheid en verwondering leefden niet meer.

De natuur van de mens is nog ruw en niet verfijnd. Zij kan haar starende blik niet behouden of het beeld fixeren van subtiele vormen en godgelijke schoonheid in zijn hart en denkvermogen. De twijfels en het ongeloof van het materiële bewustzijn, vertegenwoordigd in de mens door ons materiële denkvermogen hebben iets nodig, dat grof genoeg is om door onze visie behouden te worden. Vandaar dat de prachtige visie en het glorieuze lichaam vervagen.

Het gewone licht van de aardse dag

Daar was het gewone licht van aardse dag. (p.6 begint)

Wat nu volgt, is de diffusie van het Licht, dat achtergelaten is als een schenking aan de Aarde. De nieuwe en grotere waarheid, die naar beneden gebracht is door de Goddelijke boodschapper wordt langzaam vervangen door en bekleed in gewoon denken, de gebruikelijke praktijken, de dagelijkse rituelen, waaraan we gewend zijn.

Het rumoer van de snelheid van leven

Vrijverklaard van het respijt van vermoeidheid
Vervolgde het rumoer van de snelheid van Leven
De cycli van haar verblinde queeste.

Hier brengt Sri Aurobindo ons terug naar de dag van bestemming. De mensheid ontwaakt langzaam uit een toestand van tamas, waarin zij gevallen was door louter vermoeidheid. Dit is het enige respijt, dat we kennen. We weten niet, hoe te rusten in Licht en Vrede. Voor ons

betekent leven rusteloze activiteit en rust betekent een tijdelijke terugval in *tamas*, een momenteel respijt van vermoeidheid. Ofschoon het Licht komt om ons te ontwaken, ontwaken we alleen om terug te gaan naar onze gebruikelijke routine, het leven na te jagen van blinde verlangens. De goddelijke energieën, die ons gegeven worden voor hogere doeleinden, worden gediverteerd om ons oude levenspatroon voort te zetten en te behouden. Het volle resultaat van dit ontwaken wordt met andere woorden volledig verloren, omdat we teruggaan naar onze gewone en inferieure paden.

De mens nam de last op van zijn lot

Allen sprongen naar hun niet variërende dagelijkse acties;
De duizenden mensen van de grond en de boom
Gehoorzaamden de moment's niet voorziende drang
En, als leider hier met zijn onzekere mentaal,
Alleen, wie staart naar toekomst's bedekte gezicht,
Nam de mens de last op van zijn lot.

De Goddelijke Genade komt om te ontwaken en te redden. Zij komt om de last op Zichzelf te nemen van onze bestemming. Maar het denkvermogen van de mens is niet in staat om zijn vertrouwen te plaatsen in de Genade en prefereert de begeleidingen van zijn denkvermogens en de ingevingen van zijn verlangens en impulsen. Hier beschrijft Sri Aurobindo met een aanraking van ironie de tekortkoming en tegelijkertijd het besef van zelf-toereikendheid van het menselijke denkvermogen. Hij weigert het Goddelijke Licht, terwijl hij in plaats daarvan zijn onwetende manieren prefereert. Hij prefereert zijn onzekerheden over de goddelijke zekerheid. Het Menselijke wezen prefereert eerder de zielloze routine van zijn leven dan een inspanning naar een groter en goddelijke leven. Hij prefereert eerder, dat zijn worstelende denkvermogen de last draagt van zijn lot dan de Goddelijke Genade en de Glorie te vertrouwen, die gekomen waren om te redden en bij te staan. Hij prefereert zijn blindheid van Onwetendheid boven de spirituele verlichting.

Boek Een Canto Een Deel Een Slotopmerkingen

Het Boek van Beginnen begint van het begin van de schepping zelf. Door middel van beelden van een langzame transitie van nacht naar dageraad openbaart Sri Aurobindo ons het verhaal van de schepping. De Meester artiest vult deze beelden met suggesties van voorgaande, opvolgende dageraden en de voorbije pogingen van de mensheid om Licht te brengen in de Aardse duisternis. Het fysieke Licht wordt een symbool van innerlijke verlichting, die de onwetendheid verdrijft van de aardenatuur en de nacht een symbool van de bezwijming en toestand van niet-bewustzijn, waarin de schepping gedompeld is.

Maar de wereld is niet gereed. De aardenatuur heeft sterke ingebouwde weerstanden voor een goddelijke verandering. Vandaar dat de goddelijke adem, de Glorie en de Genade zich terugtrekt. Het denkvermogen van de mens en zijn materiële bewustzijn weigert de Genade en prefereert zijn oude bekende manieren.

Toch is er iets gedaan en langzaam groeit het Licht en de materiële respons voelt de verheffende aanraking, zelfs als het tijdelijk is. Een smachten is geboren en een

Aanwezigheid wordt gevoeld, waaraan de ziel van de mens begint te antwoorden, zelf ofschoon zijn volledige wezen nog niet voorbereid is.

Dit is zover het verhaal van alle goddelijke neerdalingen. Het Licht van een hoger bewustzijn, dat naar beneden gebracht is naar de Aarde door wezens van een hoger niveau, wordt weldra veranderd in een gefixeerde en rigide formule, een mechanische en zielloze routine van rituele handelingen.

Tegen deze kosmische achtergrond introduceert Sri Aurobindo, de Meester-dichter ons nu aan Savitri, de incarnatie van de Goddelijke Moeder, die geboren is in een menselijke tijd, terwijl zij een menselijke mantel draagt.

Savitri is gekomen om dit schema van dingen te veranderen. Terwijl hij ons een achtergrond gegeven heeft van het epos, bereidt de Meester-dichter ons nu voor om de goddelijke persoonlijkheid te introduceren, de hoofdrolspeler van het epos van de menselijke ziel, de geïncarneerde Dageraad, Savitri.

Beweging 2

Boek Een Canto Een Deel Twee Openingsopmerkingen

Nu worden we geïntroduceerd aan Savitri, die een Nieuwe Dageraad vertegenwoordigt in het leven van de mensheid. We worden geïntroduceerd tot Haar Avatarische kant, wanneer we bij de eerste beweging blijven. Later, in Canto 2, zullen we geïntroduceerd worden tot haar innerlijke wezen en nog later, vanaf Boek 4, tot haar geboorte en uiterlijke wezen. Aan het einde van het epos zien we deze drie prachtig en harmonieus samensmelten.

Dit is interessant en tegengesteld aan hoe we normaal een persoon introduceren, die de menselijke en fysieke kant openbaart, en later de innerlijke kant, wanneer we er enige toegang tot hebben. Mystieke visie begint echter met het meest innerlijke en verspreidt zich buitenwaarts.

Ons uiterlijke leven en ons innerlijke wezen betrekken inderdaad hun waarde aan wat of wie we zijn in ons meest innerlijke wezen. Dit wordt ons geopenbaard juist aan het begin.

Komst van de Goddelijke Moeder en het antwoord van de Aarde p. 6-7

Savitri ontwaakte ook tussen deze stammen

En Savitri ontwaakte ook tussen deze stammen
Die zich haastten zich te voegen bij Gebieder's gezang
En, verlost door de schoonheid van de ogenschijnlijke wegen,
Hun deel opeisten van de kortstondige vreugde.

We worden nu geïntroduceerd aan Savitri, de incarnatie van de Goddelijke Moeder. Zij is ook ontwaakt op die gewichtige dag. Sri Aurobindo vergelijkt prachtig het aanbreken van de dag met de roep van de zon, de briljante gebieder. De zon is inderdaad het symbool van het Goddelijke, die ons roept tot het avontuur van het leven, het avontuur van bewustzijn en vreugde, maar we zijn nogal bezig en voldaan met de gewoontelijke routine en de verlokking van de triviale klaarblijkelijke vreugden. De roep is daarom onopgemerkt. Niet zo met Savitri. Ofschoon zij uitwendig menselijk is als iedereen, draagt zij inwendig in haar innerlijke wezen een Nieuw Bewustzijn van Licht en Waarheid.

Een machtige vreemdelling in het menselijke gebied

Verwant aan de eeuwigheid, vanwaar zij kwam,
Nam zij geen deel aan dit kleine geluk;
Een machtige vreemdelling in het menselijke gebied,
De belichaamde Gast van binnen gaf geen respons.
De roep, die de sprong wekt van het menselijk verstand,
Zijn geschakeerde gretige beweging van navolging,
Zijn trillend getinte illusie van verlangen,
Bezochten haar hart als een lieflijke, vreemde klank.

Savitri is van een andere maak. Ze is bewust van haar eeuwigheid. Haar innerlijke wezen verblijft op de hoogten van Schoonheid en Zaligheid en is daarom niet aangetrokken aan de kortstondige vreugden en overgankelijke voldoeningen, die de rest van de mensheid drijven. Daarom voelt zij zich een vreemdelling tussen mensen, die altijd vlietende verlangens najagen en kleine vreugden. De roep van verlangen en de roep van passerende dingen bezoeken haar alleen als een passerende golf, maar vinden geen respons.

Tijd's overgankelijke giften

Tijd's boodschap van kort licht was niet voor haar.

Zij was niet hier voor gedeeltelijke glansen en vervagende lichten, maar voor het Permanente en het Eeuwige.

Smart van de goden

In haar was er de smart van de goden
Gevangen in onze vergankelijke menselijke vorm,
De onsterfelijke veroverd door de dood van dingen.

Zijn in een menselijk lichaam en het beperkte menselijke bewustzijn werd gevoeld als een gevangenis voor haar. Terwijl ze bewust was van haar onsterfelijkheid, was haar fysieke vorm nog onderworpen aan de dood. Dit is haar smart, de smart, die een hoger wezen ervaart, wanneer hij geboren wordt in de aardennatuur en moet leren om zich aan te passen aan de menselijke manieren. Een zodanig wezen wil, dat dingen anders zijn, om steeds meer gevormd te zijn in overeenstemming met de Wet van Schoonheid, Harmonie en Waarheid. Het is een moeilijke aanpassing aan het leven van Onwetendheid om haar heen, zelfs als zij bewust was van het Licht en Vermogen en Waarheid en ze in haar droeg.

Een grotere vreugde van de Natuur

Een grotere vreugde van de Natuur was eens van haar,
Maar lang kon zij haar hemelse gloed niet houden
Of staan op deze broze aardse basis.

Een uitgebreidere vreugde van de Natuur is de heerlijkheid, die men ervaart in hogere rijken. Maar het menselijke lichaam is niet gebouwd om de intensiteit van deze vlam van Waarheid en de Zaligheid te verdragen, die zij draagt. Zij breekt gemakkelijk af met de aanraking van een hogere Supernatuur. Een menselijke geboorte aannemen betekent er afstand van doen en er van afzien, omdat ons huidige lichaam te zwak is en ongeschikt om het spel van een hoge bewustzijn en haar enorme Krachten te behouden en te ondersteunen.

De ontkenning van leven om de goddelijke wegen te accepteren

Een nauwe beweging in Tijd's diepe afgrond,
Leven's fragiele kleinheid ontkende de macht,
De trotse en bewuste wijdheid en de zaligheid,
Die zij met haar meebracht in de menselijke vorm,
De kalme heerlijkheid, die een ziel huwt met het al,
De sleutel voor de vlamme deuren van extase.

De uiterlijke natuur, die geboren is uit en gevormd door het aarde-bewustzijn, zou het spel van grotere en uitgebreidere krachten niet kunnen permitteren, in feite ontkende zij het. Toch droeg Savitri in haar innerlijke wezen de sleutel naar eeuwige Vrede en Zaligheid. Inwendig verbleef zij in uitgestrekte domeinen van Eenheid en Zaligheid.

De aarde weigert de zegen van eenheid en zaligheid

Aarde's weefsel, dat het sap behoeft van plezier en tranen, (p.7 begint)
Weigerde de zegen van onsterfelijke verrukking:
Geofferd aan de dochter van oneindigheid
Gaf zij haar passiebloem van liefde en ondergang.

In plaats van haar goddelijke giften te ontvangen, weigerde de Aardenatuur de onsterfelijke verrukking van de eeuwige en prefereerde eerder haar inferieure wegen van plezier en pijn, de passie van voorbijgaande liefde, die voorbeschikt was om te eindigen. Savitri ontving dit ook als deel van de algemene schenking van de aardenatuur. Het was de gift van de Aarde aan het kind van de Hemel!

Het prachtige offer

Vergeefs leek nu het prachtige offer.

Haar offer, de verzaking van haar goddelijkheid om de aardenatuur te veranderen in een goddelijkere toestand, lijkt alsof het verspild is. In plaats van haar te verheffen om goddelijke te worden, kwelde de aardenatuur Savitri eerder met haar eigen verdriet en lijden.

Zij gaf alles van haar aan de aarde en de mens

Een verkwisting van haar rijke goddelijkheid,
Haar zelf en alles, wat zij was, heeft zij de mens geleend,
In de hoop haar grotere wezen in te planten
En te acclimatiseren in hun lichaam's levens,
Zodat de hemel ingeboren zou kunnen groeien op sterfelijke bodem.

Savitri hoopte de mensheid te laten wennen aan het nieuwe bewustzijn, de hogere en grotere weg van zijn, die voor haar natuurlijk was. Rijk met goddelijke wijsheid en vermogen gaf zij deze goddelijke gaven vrijelijk in de hoop, dat de mens op een dag zal leren hen juist te waarderen en gebruiken om zijn leven en aarde een betere en gelukkigere plaats te maken, een soortgenoot en maat van de hemelen. Zij wilde speciaal, dat de aarde en de materie de zaligheid van hogere toestanden zouden proeven en ademen, zodat deze hemelse toestanden natuurlijk zou kunnen worden voor de aarde en hier gevestigd worden juist als de wet van ons leven.

Het is moeilijk om aardenatuur's verandering te overtuigen

Het is moeilijk aardenatuur's verandering te overtuigen;
Sterfelijkheid draagt eeuwigheid's aanraking slecht:
Het vreest de zuivere goddelijke intolerantie
Van die aanval van ether en vuur;
Het moppert tegen haar smarteloze geluk,
Slaat bijna met haat het licht af, dat zij brengt;
Het beeft bij zijn naakte kracht van Waarheid
En de macht en lieflijkheid van zijn absolute Stem.

Maar de weerstand in de aardenatuur is te diep. Haar grond is te hard voor hemelse bloei, haar substantie te ruw voor subtiele waarheden om te manifesteren en expressie te vinden. Niet in staat om de druk voor een goddelijke verandering te dragen, klaagt zij en moppert, en antwoordt met angst en wantrouwen, nog erger met haat en vijandigheid, op het Goddelijke Vermogen en Lieflijkheid en Zaligheid. Zij is bang voor de Waarheid, zij komt in opstand tegen het Licht, zij houdt van haar onwetendheid en onvolmaaktheid, en voelt het uitgieten van het goddelijke Licht en Kracht als een intolerantie. Het is zo, omdat het Goddelijke Vermogen dingen wil veranderen voor het betere, maar de oude wetten en hun bewakers zijn onwillig om zo makkelijk toe te geven. Zij willen hun heerschappij van Onwetendheid en duisternis en verschrikking en somberheid voortzetten.

De afgrond's wet

De afgrond's wet opgelegd aan de hoogten,
Besmeurt zij met haar slijk hemel's boodschappers:
Haar doornen van gevallen natuur zijn de verdediging
Zij keert zich tegen de redder handen van Genade;
Zij ontmoet de zonen van God met dood en pijn.

In plaats van opgetild te worden door de aanraking van Genade, trekt zij haar naar beneden in de modder en slijk, besmeurt de handen, die kwamen om te Helpen, terwijl zij de Genade beschuldigt en beklagt, die kwam om bij te staan en te redden. Zij legt lijden en pijn op aan de boodschappers van Licht en Liefde; klaagt hen aan met de dood. Want dit is de wet, die de aardenatuur kent. Zij kent de Goddelijke Liefde en de redders Genade niet. Zij weigert enige verandering in haar oude patroon van leven en neemt het als ketterij. De wet van de afgrond is hebzucht, valsheid, bedrog, lust en geweld.

Het Kruis en de prachtige Naam

Een glorie van bliksems, die de aarde-scene doorklieven,
Hun zonnegedachten vervagend, verduisterd door onwetend verstand,
Hun werk verraden, hun goede tot kwaad gekeerd,
Hun kruis, hun loon voor de kroon, die zij gaven,
Laten zij alleen een prachtige Naam achter.

Alles, wat er over is van deze goddelijke en lumineuze wezens, is een prachtige Naam, die vaak misbruikt wordt om duistere intenties te vervullen, de boodschap zelf wordt vervalst en veranderd in een middel van rechtvaardiging en voortzetting van onze onwetende wegen. Dit is de tragedie van de aarde, dat iedere keer als er een goddelijke vertegenwoordiger komt, met hem omgegaan wordt met vijandelijkheid en dood, zelfs ofschoon hij komt om de kroon van de glories te brengen, die wacht op de pieken van de Natuur. Er is hier een heldere toespeling naar het leven van Christus, het kruis, dat het falen symboliseert van de Goddelijke Liefde om neer te dalen in het aardeleven.

Een enkele heeft de vlam gevat

Een vuur kwam en raakte mensen's hart en ging;
Een enkele heeft vlam gevat en is opgestegen naar een groter leven.

Alleen enkelen vangen het vuur en en stijgen op naar een groter leven. De rest wordt alleen voor een ogenblik aangeraakt. Natuurlijk kunnen er veel volgers zijn, zagezegd, maar diegenen, die waarlijk en oprecht streven naar de goddelijke verandering, zijn er erg weinig.

De grootheid van het Goddelijke bezwaart de aarde

Te verschillend van de wereld kwam zij om te helpen en te redden,
Haar grootheid bezwaarde zijn onwetende borst
En vanuit zijn schemerige kloven welde een verschrikkelijk antwoord,
Een deel van verdriet, strijd, val.

De grootheid van een goddelijk wezen wordt gevoeld als een last en verdrukking door de aardennatuur, die gewend is om in een toestand te blijven van onwetendheid en duisternis. Savitri was gekomen om de aarde te bieden om te rijzen naar een groter, goddelijk leven, om haar te redden van haar huidige toestand van wanorde en Onwetendheid, de wortel van lijden en pijn. In plaats van dankbaarheid en enthousiasme voor de verandering, daagt de aardennatuur haar goddelijkheid uit met verdriet en strijd en mislukking en val.

De sterfelijke's lading wordt de onsterfelijke's aandeel

Leven met smart, de dood confronteren op haar weg, ---
Het sterfelijke's lot werd het Onsterfelijke's aandeel.

De aarde is niet klaar om het zonverlichte pad te betreden. Vandaar, dat de Avatara, Savitri, moet neerdalen en haar voorbereiden voor haar zonwaartse opstijging. Zij is gekomen om

aan mensen te laten zien, hoe verdriet te overwinnen en dood tegemoet te treden, die ons willekeurig raakt op de wegen van de Tijd. Als de aarde klaar was en ontvankelijk, zou dit niet nodig hoeven zijn. Wanneer mensen de goddelijke leiding zouden kunnen vertrouwen en welwillend zouden zijn om hun menselijke wegen te veranderen in goddelijke wegen, dan zou de aarde snel kunnen veranderen in een goddelijke en glorieuze toestand. Maar omdat zij niet klaar is, moet de Avatara de last van duisternis dragen, naar beneden gaan in de put en in de afgrond het redder Licht en de redder Genade brengen.

Savitri confronteert de slag van Bestemming p. 8-9

De volgende enkele passages beschrijven de innerlijke toestand van Savitri, terwijl zij de slag van Bestemming confronteert. Ofschoon zij Goddelijk is, heeft Zij gekozen om menselijk te worden, zodat Zij een menselijke lot kan delen en de manier kan laten zien, waarop we er mee om kunnen gaan. Deze assumptie van de mensheid door het Goddelijke wordt gedaan in strenge ernst. Het is geen façade, waarbij het Goddelijke weet, dat Hij alles beschouwd het Goddelijke is en dat het daarom niet werkelijk uitmaakt. Het probleem is om tegemoet getreden te worden in werkelijke ernst en een weg getoond en een werk gedaan, dat de toekomst zou helpen. Het gaat niet over een of ander arbitrair wonder doen door Zijn goddelijke vermogens, maar om in werkelijkheid de mens zo in staat te stellen, dat hij gestuurd kan worden uit de nauwe en verstikkende lanen van de Onwetendheid in de uitgestrektheid en zuiverheid van het Goddelijke Licht en Vrede en Zaligheid.

De godheid groter door een menselijk lot

Zo verstrikt in de bitterheid van aardse bestemmingen, (p.8 begint)
Wachtte zij op haar voorspelde uur van beproeving,
Verstoten van haar ingeboren gelukzaligheid,
Accepteerde zij leven's obscure aardse mantel,
Zich zelfs verbergend voor degenen, die zij liefhad,
De godheid groter door een menselijk lot.

Goden zijn onsterfelijk. Zij leven in hun eigen werelden van zaligheid, vergeetachtig van de menselijke toestand van sterfelijkheid en verdriet. Toch kunnen zij alleen door een contact met de Aarde evolueren, omdat, van alle werelden, men alleen hier op aarde een psychische aanwezigheid vindt, die evolutionaire vonk van het Goddelijke, die strijdt met duisternis en groeit naar het Licht. Zodanig is het privilege van het menselijke wezen, een pad van groei, gekerfd door gevaar en heerlijkheid. Maar om een menselijk lichaam aan te nemen, moeten de goden eerst hun goddelijkheid opgeven; accepteren om beperkt te zijn en begrensd tot een klein en rigide frame.

Op dezelfde manier is Savitri bewust van haar onsterfelijkheid en eeuwigheid. Toch is Zij nu naar beneden gekomen naar het rijk van sterfelijkheid, waar Dood en duisternis heersen. Zij heeft haar goddelijke status opgegeven en is menselijk geworden. Men zou kunnen zeggen, dat het Goddelijke groeit door Zijn schepping en iedere Goddelijke Komst voegt iets toe aan de volheid van het Goddelijke.

Te groot het gevaar en de pijn om te delen

Een donkere voorkennis scheidde haar
Van alles, waarvan zij de ster was en stut;
Te groot het gevaar en de pijn om te delen,
Hield zij in haar verscheurde diepten de komende smart.

Ware grootheid is niet alleen in het verlichten van pijn van anderen, maar ook in hen niet

laten, wat jij gedaan hebt. Zo is het wezen van Savitri, zo is haar grootheid en kracht, dat zij verdriet zou dragen en pijn verduren en het gevaar stil trotseren. Ware grootheid vindt inderdaad haar kracht en vermogen in stille diepten en draagt zonder pochen de pijn van anderen en verwijderd hun moeilijkheden en gevaren zonder hen zelfs er over te laten weten.

De last dragen van het ras

Als iemand, die waakt over blind gelaten mensen
Neemt zij de last op van een onwetend ras,
Herbergt een vijand, die zij met haar hart voeden moet,
Haar daad onbekend, de doem onbekend, die zij trotseerde,
Niet geholpen moet zij voorzien en vrezen en wagen.

De mensheid houdt van haar toestand van onwetendheid en blindheid. Zij kent niet de redder Genade, die onze last op zich neemt en onze reis glad en veiliger maakt. Toch vermindert dit niet de Goddelijke Liefde, die ons draagt, ondanks onze blindheid. De Goddelijke Liefde giet zichzelf in onwillige en verduisterde harten met een wil om hen te transformeren.

De vooraf geweten middag

De lang geweten en fatale morgen was hier
Die een middag bracht, zoals elke middag.

In twee eenvoudige zinnen openbaart Sri Aurobindo ons menselijke toestand. Ofschoon uiterlijk elke dag hetzelfde lijkt, komt zij beladen met de boekrol van de bestemming, die heel goed de slag van de dood kan zijn. Het is verborgen achter schijnbaar onschadelijke verschijningen. Maar Savitri is gewaar, dat de middag, die dagende is, voor haar de uitdaging van de Dood brengt.

De machtige strijd van de Natuur.

Want de Natuur wandelt op haar machtige weg
Ongeacht of zij een ziel breekt of een leven;
Zij laat haar verslagenen achter en gaat voort:
De mens bemerkt slechts en God's alziende ogen.

De Natuur is uitgestrekt en loopt machtig, terwijl zij beweegt over de banen van de Tijd, die gemarkeerd zijn voor haar door Bestemming. Haar bewegingen vinden plaats langs een erg uitgestrekte schaal. Zij is voortdurend bezig met breken en bouwen van vormen. Dit is haar methode. Vandaar, dat zij niet geeft om de vorm of vormen, die zij afbreekt, maar gaat eenvoudig door met nieuwe bouwen. De mens, die leeft van moment naar moment, met zijn visie beperkt tot het oppervlak, is gevangen in de greep van de passerende scene en worstelt en lijdt. Maar God, die de Toekomst kent, helpt de ziel om zich door de crisis te sturen, om het beste uit het slechtste te brengen.

Kalme moed

Zelfs in dit moment van haar ziel's wanhoop,
In zijn wrede rendez-vous met dood en angst,
Brak geen schreeuw over haar lippen, geen roep om hulp;
Zij vertelde niemand het geheim van haar smart:
Kalm was haar gezicht en moed hield haar stil.

Er is een gelijkenis van moed, die zich manifesteert als rusteloze en geagiteerde actie. In werkelijkheid is het geen moed, maar angst, die ons aandrijft tot actie. Ware moed, in contrast, is altijd kalm. Het is het privilege van degenen, die inwendig sterk zijn. Zij rijden boven de angsten en staan geen wanhoop toe om hen te bedwingen. In plaats van rond te rennen om uitwendige hulp te vinden, keren zij zich naar binnen om hun eigen fonteynen van voortdurende kracht te ontdekken. Zo is Savitri, een volmaakt voorbeeld voor de mens in zijn veelbewogen dagen. Zij staat alleen tegenover de beproeving en laat haar zelfs niet dichtbij lui over de aanstaande slag van bestemming.

Halve goddelijke mensheid

Toch leed en worstelde haar uiterlijke zelf alleen;
Zelfs haar mensheid was half goddelijk:
Haar geest opende voor de Geest in allen,
Haar natuur voelde alle Natuur als haar eigen.

Savitri is Goddelijk, maar ze heeft een menselijk lichaam aangenomen. Hiermee heeft ze ook een menselijke natuur geaccepteerd en verkregen. Toch is haar mensheid aangeraakt en opgetild door haar goddelijkheid naar hoogten van een nieuwe mogelijkheid. Ofschoon ze van aangezicht tot aangezicht staat met gevaar en Dood, blijft ze toch zorgen en vol mededogen als altijd naar alle schepselen. Zij laat niet toe, dat haar persoonlijke crisis haar bewustzijn insnoert en vernauwt, maar gaat door om alle schepselen in haar armen te nemen en hen de helende aanraking te geven. Zij is uitgestrekt en zelfs uitgestrekter dan de Natuur zelf.

De Universele Moeder's liefde

Apart, van binnen levend, droeg zij alle levens;
Afzijdig droeg zij in zichzelf de wereld:
Haar vrees was een met de goddelijke vrees,
Haar kracht was gebaseerd op de kosmische machten;
De universele Moeder's liefde was de hare.

Ofschoon menselijk en daardoor beperkt door een lichaam, was Savitri inwendig geïdentificeerd met de Universele Moeder en belichaamde Haar uitgestrekte liefde voor alle

schepselen. Alleen kon zij de last dragen van de wereld. Alleen kon zij de gevreesde slag van de dood het hoofd bieden, die alle schepselen teistert. De vrees van alle schepselen was de hare en Zij was hun geheime bron van kracht.

Het mystieke scherpe zwaard

Tegen het kwaad aan leven's aangetaste wortels,
Met haar eigen ramspoed als haar heimelijke teken, (p.9 begint)
Maakte zij van haar eigen pijn een mystiek scherp zwaard.

Het was geen individuele strijd met de Dood, die Savitri voerde. Zij is gekomen om juist de wet van lijden te veranderen, waarin zij eenvoudig een vertegenwoordiger is van het ras. Zij moet de weg laten zien tegen kwaad en pijn, die alle menselijke wezens kwelt. In plaats van zichzelf werpen in verdriet en pijn, veranderde zij haar pijn in een scherp mystiek zwaard, dat haar zou helpen om diep te duiken in de regionen van schaduwrijke Licht en Eenheid, waar er nog Dood noch verdriet is.

De eenzame onsterfelijke's ongedeelde werk

Een eenzelvige geest, een wereldwijd hart,
Tot het Onsterfelijke's eenzame ongedeelde werk steeg zij.

Alleen degenen, die binnen zichzelf het bewustzijn van onsterfelijkheid hebben ontdekt en verblijven in het kosmische bewustzijn, kunnen het werk opnemen van transformatie. Savitri laat ons de weg zien.

Dus hebben we hier een prachtige beschrijving van Savitri's menselijkheid, die verheven wordt naar goddelijke hoogten. Zij is een Goddelijk voorbeeld voor ons allen in ons uur van crisis en momenten van duisternis, die ons aardse leven kwellen.

De Transitie tussen Slaap en Waken p. 9

Wat volgt in de twintig volgende zinnen of zo is een gedetailleerde beschrijving van de slaap. Er is hier ook een subtiel contrast tussen Savitri's slaap en hoe we het gewoonlijk ervaren.

De slaap voorbij zorg en verdriet.

Aanvankelijk verdroot het eerste leven niet in haar bezwaarde borst:
In de schoot van aarde's oorspronkelijke slaperigheid
Inert, bevrijd naar vergetelheid,
Rustte het terneergelegen, onbewust aan geeste's rand,
Stompzinnig en stil als de steen en ster.

Normaal is onze slaap een proces van ontlasten en reinigen. We vergeten de pijnen van de dag, die voorbijgegaan is en worden toegerust om de dag tegemoet te treden, die aan het dagen is. Het lichaam gaat een toestand van eenheid binnen met de aardennatuur, zij deelt de toestand van inertie en gelijkmoedigheid, die het algemene eigendom van materie is.

De kloof van stilte tussen twee rijken

In een diepe kloof van stilte tussen twee rijken
Lag zij afgezonderd van verdriet, ongezien door zorg,
Niets herinnerde aan het verdriet hier.

Door openingen in de ladder van bewustzijn kunnen we dan passeren naar een kort en momentaan contact met de Sachchidananda toestand, die ons verjongt. Toch blijven nog delen van ons ondergedompeld in onderbewuste regionen, belast met verdriet en zorg. Vandaar, dat we daar niet lang kunnen blijven en beginnen terug te keren naar de aardennatuur, getrokken door strengen, die ons binden. Savitri is echter een adept bij het bewust binnengaan van die toestand. Zij verblijft in het Licht, zogezegd. Haar nachten zijn een bewust binnengaan in de Superbewuste rijken.

De flauwe herinnering

Dan roerde een trage flauwe schaduwachtige herinnering
En zuchtend legde zij haar hand op haar boezem
En herkende de nabije en kwijnende pijn,
Diep, stil, oud, natuurlijk gemaakt voor haar plaats,
Maar wist niet, waarom zij daar was, noch vanwaar zij kwam.

Toen keerde Savitri, teruggetrokken naar haar uiterlijke bewustzijn door de herinnering aan de pijn, die zij vertroeteld had gedurende het jaar, dat voorbij gerold was, terug naar de waaktoestand door een draad van herinnering, die intact gehouden was. De herinnering is flauw en schaduwachtig, die eerder gehouden wordt als een verbinding om verbonden te blijven met de aarde, waar zij werk te doen heeft.

De langzame en zware terugkeer

De Macht, die het verstand ontsteekt, was nog teruggetrokken:
Zwaar, onwillig, waren levens dienaren
Als werkers zonder lonen van heerlijkheid;
Weerbarstig weigerde de toorts van besef om te branden;
Het niet geholpen brein vond zijn verleden niet.

Haar wezen moet zich nu aanpassen aan het aardse lichaam. Dit neemt tijd. De vermogens en de krachten, die ons lichamelijke leven bewegen en zintuigen en denkvermogen moeten opnieuw verbonden worden, zodat zij nog een keer menselijk kan zijn op Aarde en het aardse leven ervaren.

Vage aardenatuur

Alleen een vage aardenatuur behield het frame.

Terwijl ze uit haar lichaam was gegaan, werd het automatisch onderhouden door de aardenatuur, die het fysieke frame ondersteunde.

Delen van de kosmische lading

Maar nu roerde zij zich, haar leven deelde de kosmische last.

De terugkeer naar het menselijke lichaam betekende zichzelf naar beneden binden aan het meest materiële bewustzijn.

Terug naar het werk

Gemaand door haar lichaam's stemloze roep
Reisde haar sterke ver vliegende geest terug,
Terug naar het juk van onwetendheid en noodlot,
Terug naar het werk en de stress van sterfelijke dagen,
Een pad verlichtend door vreemde symbolische dromen
Over het ebben van de zeeën van slaap.

Gedurende de slaap heeft Savitri haar lichaam verlaten en ver gereisd voorbij de rijken van waken en slaap. Maar nu op de roep van haar lichaam, wiens bestemming zij is komen veranderen, keert zij terug, terwijl zij het werk accepteert en de strijd van het aardse leven. Haar terugkeer is door hogere regionen (de wereld van symbooldromen), terwijl zij de wereld achterlaat van superbewuste slaap.

Opnieuw binnengaan in het menselijke lichaam

Haar huis van Natuur voelde een ongeziene macht,
Snel werden leven's verduisterde vertrekken verlicht,
En geheugen's vensters openden op de uren
En de vermoeide voeten van gedachte naderden haar deuren.

De laatste fase wordt gemarkeerd door een zekere ritmische beweging van het lichaam, als haar wezen het binnengaat. Met dit binnengaan worden het huis van de natuur (het menselijke lichaam) en de vitale en mentale delen van het lichamelijke leven nog eens geactiveerd. Zij keert nog eens terug naar de wereld van menselijke denken en besef.

Savitri is nu volledig ontwaakt, klaar om de last van het aardse leven op zich te nemen.

Het Goddelijke offer in Materie p. 9-10

Savitri is een belichaming van Goddelijke Liefde. Zij is het Goddelijke, dat de aardenatuur heeft aangenomen. Zij heeft een materieel lichaam aangenomen, zodat materie getransformeerd kan worden in een beeld van goddelijkheid. Maar het is geen gemakkelijke taak. De vermogens van het Onbewuste bieden weerstand aan de verandering en zijn onwillig om toe te geven. Dit is de oeroude worsteling, die plaats vindt in ieder hart. Nu is Savitri het centrum geworden van de strijd. Dit is de kosmisch lading, waarvoor zij gekomen is om te delen. Dit is het goddelijke offer in materie, dat bedoeld is om het materiële leven en het aardse bestaan te verlossen. Dat is het geheim van een Avatara, die, anders dan een spirituele Meester en Gids, niet alleen de weg laat zien of ons helpt om over te steken van het land van onwetendheid naar het gebied van Waarheid, maar in werkelijkheid onze lading deelt van opgebouwd collectief karma en werkt naar de vestiging van de wet van Waarheid hier op aarde. Het is geen poort van ontsnapping van het aardse leven, die de Avatara komt openen, maar een poort van verlossing van alle aardse leven, een kans om hier goddelijk te leven voor allen, die zo welwillend zijn om acht te slaan op zijn goddelijke roep. Dit is het offer van het Goddelijke in de Materie, dat helpt om de aarde te verheffen uit haar toestand van inertie en onbewustheid en een exces van kwaad en zonde.

De oeroude twisters en de bewakers van de afgrond

Alles kwam bij haar terug: Aarde en Liefde en Doem,
De oeroude twisters omcirkelden haar
Zoals reusachtige beelden, die worstelen in de nacht: (p. 10 begint)
De godheden uit het schemerige Onbewuste geboren
Ontwaakten tot strijd en goddelijke pijn,
En in de schaduw van haar vlamme hart,
In het sombere centrum van het akelige debat,
Een wachter van de troosteloze afgrond
Die de lange kwelling van de wereld erfde,
Een roerloze gedaante van hoge en goddelijke Pijn
Die staarde in de Ruimte met starre onverschillige ogen
Die verdriet's tijdloze diepten zagen, maar niet leven's doel.

Het veld van deze strijd is haar menselijke hart, dat gedwongen moet worden om te lijden en de pijn en het verdriet te voelen, die de mensheid ervaart in haar reis op aarde. De troosteloze afgrond is het onpeilbare Onbewuste, en zijn bewaker is de Dood, die de menselijke ziel niet zou laten ontsnappen uit zijn duistere net van Onwetendheid. Hij wordt gevoed door miserie en lijden van de mens, die hem een zodanig vermogen heeft gegeven in hun bewustzijn. We zien, terwijl we het spel van Tijd overzien met ogen van onwetendheid, verduisterd door de duisternis en onbewustheid van de afgrond, alleen lijden en pijn en niet het hoge doel, waarnaar het leven reist. Het materiële leven is inderdaad tot nu toe gevormd door deze stress en dit lijden van de evolutie en kent de Genade niet, die werkt achter de verschijningen. Maar Savitri is gewapend gekomen met de almachtige vlam van Liefde, die het steenachtige hart van Dood en Doem kan veranderen.

Strengte goddelijkheid

Gekweld door zijn strengte goddelijkheid,
Gebonden aan zijn troon, verwachtte hij onbevredigd
Het dagelijkse offer van haar niet geweende tranen.

Geen hoeveelheid van lijden en pijn kan de Dood bewegen, geen hoeveelheid van menselijke tranen kan zijn hart smelten, dat, bedekt met de duisternis van Onbewustheid, alleen angst en verdriet kent. In feite is dit zijn dagelijkse voedsel. Toch ziet Sri Aurobindo, door het behouden van zijn visie van eenheid, zelfs achter hem de Ene Goddelijke, die dit beangstigende masker van angst en pijn heeft aangenomen.

De wrede kwestie van de mens

De hele wrede kwestie van mensen's uren herleefde.

De wrede kwesties van de mens zijn het waarom van kwaad en lijden en dood in een wereld, die gebouwd is door Waarheid en Heerlijkheid. Savitri moet dit raadsel tegemoet treden en oplossen, dat de mens dag en nacht kwelt.

Het offer van de Aarde

Het offer van lijden en verlangen
Dat de aarde offert aan de onsterfelijke extase,
Begon weer onder de eeuwige Hand.

Er is onsterfelijke Zaligheid, een Allerhoogst Licht, dat besloten is in het hart van de Aarde. De Aarde zoekt er voortdurend naar. Zij verlangt naar de verschijning van deze Heerlijkheid, en lijdt en werkt, worstelt en hoopt er ter wille van. De dagen en nachten en de veranderende seizoenen zijn het offer, dat gaande is, terwijl de Aarde beweegt in zijn baan om de zon. Om de reis van de aarde en de vervulling van haar yoga te bespoedigen, heeft de Goddelijke Moeder zich hier laten neerdalen. Zij is een geworden met de Aarde en heeft zich verenigd in haar yagna. Zij is de priester geworden, de geofferde, en juist haar lichaam gebouwd van aardematerie --- het object van opoffering. Door haar menselijke lichaam ervaart en offert de Goddelijke Moeder, die nu geboren is als Savitri, alles, wat de aardse schepselen ervaren. Terwijl zij hun pijn en lijden op zich neemt, offert zij alles aan Haar eigen hogere Zelf, zodat de Heerlijkheid en Waarheid en Harmonie en Vrede hier geboren zouden kunnen worden op Aarde en dit aardse leven het goddelijke leven worden.

Wakker verdroeg zij het.

Wakker verdroeg zij de moment's gesloten mars
En overzag deze groene, glimlachende, gevaarlijke wereld,
En hoorde de onwetende schreeuw van levende dingen.

Terwijl zij wakker wordt op de dag van de fatale slag, kijkt Savitri over deze Wereld van Onwetendheid, die gevaar verbergt achter haar glimlachende en gelukkige verschijningen. Zij schreeuwt juist voor de dingen, die op haar miserie en pijn leggen. Tot een zodanige tijd, dat zij verandert, moet Savitri het verdragen en dragen binnen zichzelf voor haar transmutatie.

Haar ziel verrees

Tussen de triviale geluiden, de onveranderlijke scene Verrees haar ziel tegenover Tijd en Lot.

Savitri waakt, bewust van haar Ziel, vanbinnen en bekijkt het spel van Tijd en Lot achter het niet variërende leven van de mens, dat de oude patronen steeds weer herhaalt. Terwijl zij rijst boven de verschijningen van het leven, is Savitri klaar om de uitdaging van de bestemming deze dag op te nemen.

Onbeweeglijk in zichzelf verzamelde zij kracht

Onbeweeglijk in zichzelf verzamelde zij kracht.

Dit is een krachtige zin, die de goddelijke weg van actie openbaart. De menselijke actie wordt vaak gedreven door rusteloosheid en put zich daarbij spoedig uit. Maar Goddelijke actie, ofschoon krachtig en machtig, giet over de wereld een volmaakte kalmte. Savitri blijft ook kalm om al haar energieën en kracht te verzamelen voor werk.

Satyavan moet sterven

Dit was de dag, dat Satyavan sterven moest.

Het werk, waarvoor zij opgerezen is om te doen, is om de wet van Dood te veranderen. Maar hiervoor is het eerst nodig om onder zijn juk te gaan, om zijn koninkrijk binnen te gaan en dit wezen van de Nacht en zijn duistere immensiteit te overtuigen en overweldigen. Wanneer het alleen was om een Satyavan te redden of eenvoudig om een gelukkig huwelijksleven hierna te hebben, zou Savitri het gedaan kunnen hebben door boven de wet te blijven en Satyavan ook voorbij dit rijk van Onwetendheid te trekken, waar de Dood allerhoogst heerst. Maar het werk, waarvoor zij geboren is om te doen, is veel moeilijker en uitdagender. Wat dat werk is, hebben we even gezien. In een aantal Canto's, die volgen, zullen we zien, welk goddelijk Doeleinde haar naar beneden bracht op Aarde.

Slotopmerkingen Boek Een Canto Een Deel Twee

Zo worden we geïntroduceerd aan de ziel van Savitri, de Avatara. Zij is het Goddelijke, dat mens is geworden, die gekomen is om de last van de mensheid op zichzelf te nemen. Zij is gekomen om de wet van de Dood te veranderen, die alle schepselen op Aarde kwelt. Deze verandering betekent geen ophouden van de Dood, zoals we later kunnen zien, maar meesterschap van de mens over de Dood. In plaats van een blind proces te zijn voorbij onze controle, zou het een bewust keuze moeten zijn, een bewuste terugtrekking met de volledige

opstijging van onze wil, een bewuste verandering over en niet een donkere muur, waar we geblinddoekt doorheen moeten gaan, zoals we nu doen in onze huidige toestand van Onwetendheid. In plaats van een pop te zijn in de handen van de dood en aan de genade overgeleverd van het Lot, zouden we meesters moeten zijn van onze bestemming en de gebeurtenissen en omstandigheden bepalen, waardoor ons leven moet lopen. In plaats van blind de toestand van onvolmaaktheid te aanvaarden, waarin we leven, moeten we geboren worden naar het Licht en de Waarheid, die verblijft in ons en leven door de Heerlijkheid, die juist de substantie is van dingen. Dit is het werk en de missie van Savitri. Zij is gekomen om de mens te redden van de reusachtige onwetendheid, die ons omgeeft hier, zodat we eerder bewust zouden kunnen leven in de Waarheid en Heerlijkheid van het Goddelijke, dan in onze Onwetendheid en Onbewustheid.

Boek Een Canto Een Samenvatting

Het allereerste Canto van het Eerste Boek is toepasselijk getiteld De Symbolische Dageraad. Al het nieuwe leven begint met de komst van Licht. De eerste aanraking van dit Licht, dat ons ontwaakt uit de toestand van Onwetendheid, is de Dageraad. Maar de wet van onwetendheid en duisternis heeft een sterke grip op onze natuur. We prefereren eerder onze comfort zones en onze kleinheid, dan openen naar het Licht en de Waarheid, die nederdalen van een uitgestrektere wereld. We prefereren eerder onze saaie, ziellose routine dan de benodigde inspanning te maken om onszelf te openen voor het nieuwe Licht en de benodigde transformatie te ondergaan. Dit is het verhaal geweest tot nu toe van alle inspanningen om het aardse leven te veranderen in iets, dat meer waar en mooier is. Zonder twijfel wordt iets gedaan, maar dan verandert het spoedig nog eens in het oude patroon. Zo is de zware last van de Onbewuste duisternis, die onze harten bezwaart en er aan trekt.

Maar nu is de Goddelijke Moeder Zelf gekomen om het schema van dingen te veranderen. Zij brengt de Nieuwe Dageraad, die juist het einde zou zien van de Nacht, de dood van de Dood. Ofschoon Haar boodschap en haar Werk dezelfde weerstand ondervindt als van alle andere Avataras, die Haar voorgegaan zijn, is Zij toch gewapend gekomen met het overwinnende vermogen van Goddelijke Liefde. Zij heeft ingestemd om menselijk te worden, zodat die menselijke natuur goddelijk kan worden. Maar eerst moet Zij de Dood confronteren in zijn leugen en naar beneden gaan in de bodemloze put van Onwetendheid met de overgeven ziel van Satyavan, Haar partner in dit gevaarlijke spel.

We zouden de lumineuze woorden van Sri Aurobindo uit “De Moeder” kunnen herinneren:

De supramentale verandering is een beslist iets en onvermijdelijk in de evolutie van het aarde-bewustzijn ; want haar opwaartse opstijging is niet geëindigd en het denkvermogen is niet het laatste hoogtepunt. Maar opdat de verandering moge arriveren, vorm aannemen en volhouden, is er een roep nodig van beneden met een wil om het Licht te herkennen en niet te ontkennen, als het komt, en er is de sanctie nodig van de Allerhoogste van boven. Het vermogen, dat bemiddelt tussen de sanctie en de roep is de aanwezigheid en het vermogen van de Goddelijke Moeder. Het vermogen van de Moeder en geen enkele menselijke inspanning en tapasya kan alleen het deksel lichten en de bedekking afscheuren en het vat vormen en in deze wereld van duisternis en valsheid en dood en lijden Waarheid en Licht en goddelijk Leven en de Ananda van de onsterfelijke naar beneden brengen.

[CWSA 32: 26]